

BRENT WEEKS

AUTOR KULTOVNÍ
TRILOGIE NOČNÍ ANDĚL

KRVAVÉ ZRCADLO

FANTOM Print

Krvavé zrcadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fantomprint.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

FANTOM Print

Brent Weeks

Krvavé zrcadlo – e-kniha
Copyright © FANTOM Print, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Brent Weeks v nakladatelství

FANTOM Print

NOČNÍ ANDEĚL

Cesta stínů
Hranice stínů
Za stíny

SVĚTLONOŠ

Černý arcimág
Oslivá čepel
Oko temnoty
Krvavé zrcadlo
The Burning White *

* Plánujeme, český název bude upřesněn

BRENT WEEKS

**KRVAVÉ
ZRCADLO**

FANTOM Print
2018

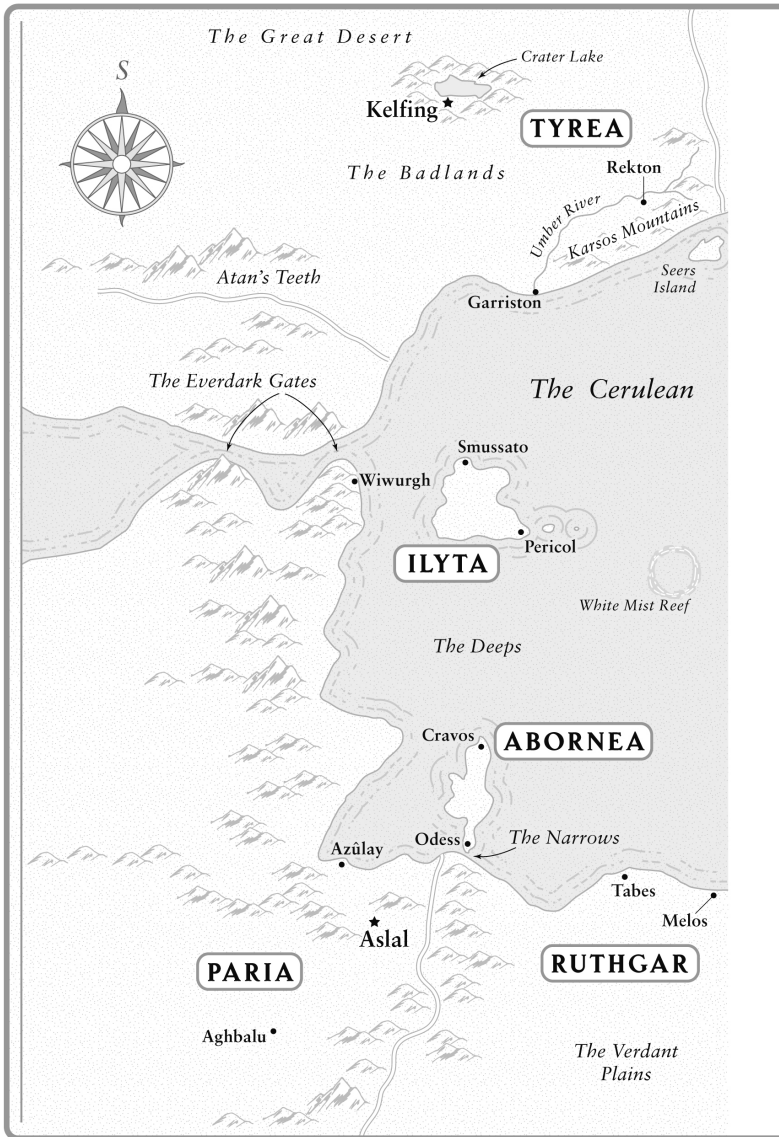
Copyright © 2016 by Brent Weeks
Translation © Petra Kubašková
Cover © Dark Crayon Piotr Cieśliński

ISBN 978-80-759-4021-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-739-8971-2 (ePUB)
ISBN 978-80-739-8972-9 (Mobi)

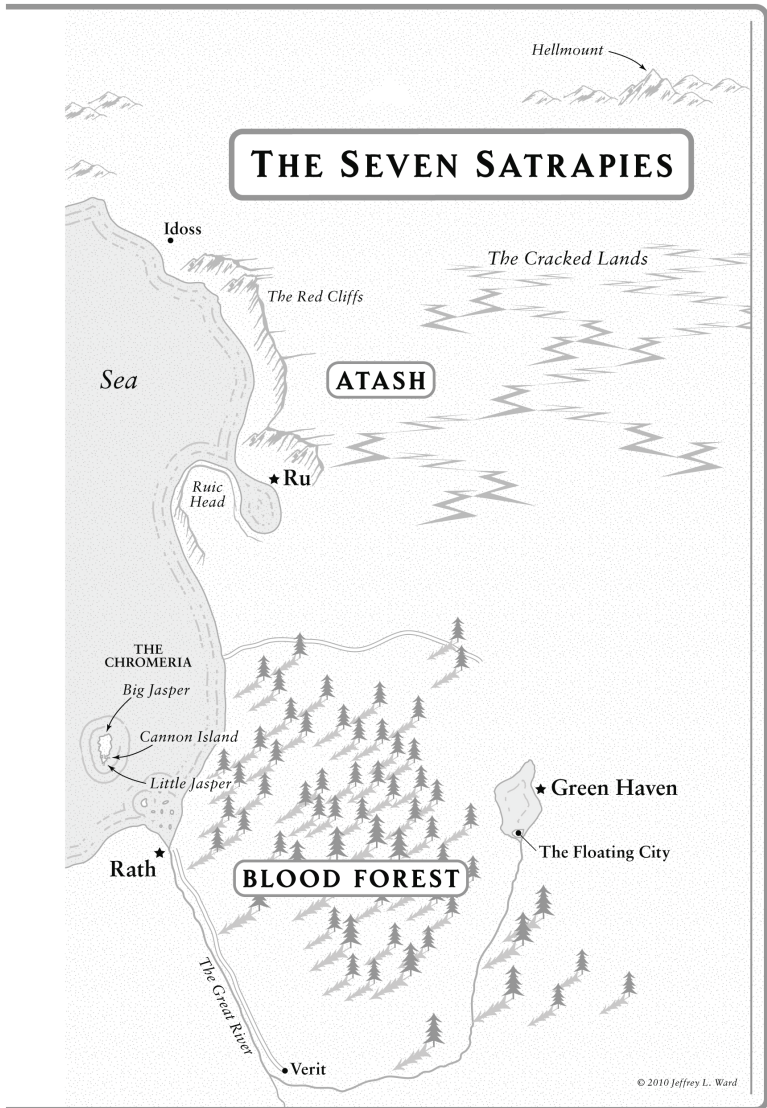
www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
[@fantom.print](https://www.instagram.com/fantom.print)

Pro Kristi, jejíž: „Ne.“ „Ne... ne.“ „Ano!“ mě naučilo vše, co jsem potřeboval vědět o lásce a vydáváníí.

A také pro mé sestry, Christu a Elisu, první (a vysoce uznalé) publikum mých knih.

The Great Desert – Velká poušť; Crater Lake – Kráterové jezero; Kelfing – Kelfing; Tyrea – Tyrea; The Badlands – Krutozemě; Rektion – Rektion; Umber River – Okrová řeka; Karsos Mountains – Karsoské hory; Seers Island – Ostrov proroků; Garrison – Garrison; Atan's Teeth – Atanovy zuby; The Everdark Gates – Brány věčné temnoty; The Cerulean Sea – Azurové moře; Wiwurgh – Wiwurgh; Smussato – Smussato; Pericol – Pericol; White Mist Reef – Útes bílavých par; The Deeps – Hlubiny; Cravos – Kravos; Abornea – Abornea; Azulay – Azulay; Odess – Odessa; The Narrows – Užiny; Tabes – Tabes; Melos – Melos; Aslal – Aslal; Ruthgar – Ruthgar

The Verdant Plains – Zelené pláně; Paria – Paria; Aghbalu – Aghbalu; The Seven Satrapies – Sedm satrapií; Idoss – Idoss; The Red Cliffs – Rudé útesy; The Cracked Lands – Rozeklané planiny; Atash – Ataš; Ruic Head – Ruská hlava; Ru – Ru; The Chromeria – Chromerie; Big Jasper – Velký Jaspis; Cannon Island – Dělostřelecký ostrov; Little Jasper – Malý Jaspis; Green Haven – Zelený přístav; The Floating City – Plovoucí město; Rath – Rath; Blood Forest – Krvavý hvozd

Big Jasper

Weasel Rock

Ebon's Hill

Overhill

THE GREAT FOUNTAIN

East Bay

West Bay

S

Cannon
Island

Embassy
District

The
Chromeria

THE
CROSSROADS

ORHOLAM'S
GLARE

Sapphire
Bay

Little
Jasper

Rekapitulace série Světloňoš

V říši jménem Sedm satrapií se rodí malé množství lidí se schopností naučit se přeměňovat světlo ve fyzický, hmatatelný produkt jménem luxin. Každá barva luxinu má jedinečné fyzikální a metafyzické vlastnosti a bezpočet způsobů užití, od stavebnictví po válečnictví. Tito barvomágové, zaučováni v Chromerii, hlavním městě říše, vedou privilegovaný život a satrapie a mocné rody se přetahují o jejich služby. Výměnou za to souhlasí, že jakmile vyčerpají svou schopnost bezpečně používat magii – což je signalizováno tím, že prsteneček jejich duhovek začne být narušen barvami, jež zhmotňují – budou zabiti vládcem, arcimágem, při obřadu, konaném v nejsvětější den v roce: v Den slunce. Barvomágové, kteří roztrhali prsteneček (zvaní padlí mágové) zešílí a v jejich těle koluje luxin. Pokud se nepodvolí a namísto toho uprchnou, musí být dopadeni a zabiti. Pouze arcimág může zhmotňovat bez omezení a jedině on (či ona) dokáže vyrovnat hladinu všech barev v satrapiích, aby zabránil luxinu v chaotickém zahlcení země. Vždy po sedmi letech či po násobku sedmi let se svého života vzdá i arcimág a vládoucí rada jmenuje nového arcimága. Pokud arcimág odmítne smrt, je i on pronásledován.

Současným arcimágem je Gavin Guile.

Knih první: Černý arcimág

Arcimág Gavin Guile zjistí, že má nemanželského syna, který žije v satrapii, kde podruhé v patnácti letech hrozí občanská válka. Avšak Gavin je ve skutečnosti Dazen Guile v přestrojení; po bitvě, která ukončila minulou válku a při níž jeho bratr přišel o život, ukradl Gavinovu identitu. Nyní musí převzít zodpovědnost za bratrova levobočka. Gavin cestuje do Tyreje spolu s Karris, bývalou snoubenkou a nyní členkou jeho elitní obranné jednotky, Černé stráže. Najdou jeho syna Kipa právě včas, aby ho uchránili před rebelujícím satrapou, který si nechává říkat král Garadul. Král jim dovolí odejít, ale vezme Kipovi nůž – jedinou věc, kterou mu po sobě nechala jeho matka. Zatímco Gavin odveze Kipa zpět do Chromerie, aby zahájil jeho magický výcvik, Karris zůstává v Tyreji, aby se setkala se zvědem v králově armádě.

Karris je zajata královými vojáky a odhalí, že tím, kdo podněcuje rebelii, je pravá ruka krále Garadula, padlý mág, který si říká Barevný princ. Je to její bratr, jehož dávno považovala za mrtvého.

Kip projde přijímacím testem do chromerijské školy barvomágů a setkává se s kamarádkou z rodného města, Liv Danavisovou, dcerou jednoho z Dazenových nejskvělejších generálů. Gavin se soustředí na zabíjení padlých mágů a nalézání politického řešení války, avšak musí se také vypořádat s mužem, jehož tajně vězní hluboko pod Chromerií: se svým bratrem. Gavin dostane od svého otce, Androsse Guila, za úkol vrátit se zpět do Tyreje a zabránit tomu, aby povstání přerostlo ve válku v celé říši, a opět se zmocnit právě toho nože, který nechal Gavin krále vzít, když zachraňoval Kipa.

Když Gavin, Kip a Liv dorazí do Garristonu, hlavního města Tyreje, setkávají se s Liviným otcem, bývalým generálem Corvanem Danavisem. Zjistí, že město nelze ubránit, a tak Gavin začne zhmotňovat kompletní hradbu. Když má zeď téměř hotovou, zničí dělová koule bránu, kterou právě zhmotňoval. Gavinovi vojáci brání obyvatelé, kteří vyklízejí Garriston na nákladních člunech. Kip zjistí, kde je

Karris, a rozhodne se ji zachránit. Liv ho následuje, ale jsou rozděleni, když je Kip zajat silami Barevného prince.

Kip je uvězněn spolu s Karris a ve zmatku bitvy se jim podaří přidat se k armádě pochodující směrem k městu. Kip zabije krále Garadula a Liv zachrání Kipa i Karris tím, že souhlasí a přidá se k Barevnému princovi, pokud použije své ostrostřelecké schopnosti k tomu, aby zabránil jejich smrti v bitvě.

Kip pospíchá, aby se postavil další hrozbě: ví, že mladý polychromatik Zymun dostal úkol zavraždit Gavina. Nezastaví útok, ale zasáhne do něj a Gavin přežije. Kip si prohlédne dýku, kterou Zymun použil, a zjišťuje, že je to přesně ta, kterou mu dala matka. Gavin, Kip a Karris uniknou z města na nákladních člunech s velkou částí obyvatel města. Gavin netuší, že jeho bratr unikl v Chromerii z první z několika komnat svého vězení.

Kniha druhá: Oslnivá čepel

Gavin vyjednává se Třetím okem, mocnou jasnovidkou, a snaží se získat svolení k tomu, aby se uprchlíci mohli zabydlet na jejím ostrově. Karris a Gavin vytvoří přístav pro loďstvo utečenců a Gavin se vydává na lov modré zhouby, hrozivého útvaru formujícího se v Azurovém moři. Pokud zhoubu nezničí, dojde ke znovuzrození pradávného boha.

Kip se vrací do Chromerie, aby složil testy k Černé stráži. Sprátcí se s několika spoluuchazeči o přijetí k Černé stráži včetně Teii, barvoslepé otrokyně, která umí zhmotňovat *paryl*. Její majitel ji nutí krást cenné zboží a špehovat Kipa. Ačkoli je trénink tvrdý, nový zájem, který o Kipa projevil jeho dědeček, je horší. Andross žádá po Kipovi, aby s ním hrál karetní hru Devět králů, a to o vysoké sázky.

Knihovnice Rea Siluzová představí Kipa umělkyni Janus Borigové, která tvoří „opravdové“ karty Devíti králů, které umožňují barvomágům prožít historii tak, jak se odehrála. Zanedlouho Kip najde Janus smrtelně zraněnou dvěma nájemnými vrahy. Kipovi se podaří oba zabít, zmocnit se jejich magických pláštů a zachránit Janusinu pravou karetní sadu Devět králů. Kip použije tuto novou sadu vytvořenou Janus k tomu, aby porazil Androsse ve hře, a získá Teiinu otročskou smlouvu. Kip pláště, karty a nůž své matky odevzdá otci, který se právě vrátil s Karris. Gavin zničil modrou zhoubu a získal bydlení pro uprchlíky, tudíž je připraven manipulovat Spektrálem (vládnoucí chromerijskou radou), aby prohlásil Ostrov Proroků za novou satrapii a učinil z Corvana Danavise tamního nového satrapu.

Karris dostane dopis napsaný před smrtí Gavinovou matkou a dozví se, že ji Gavin celou dobu miluje. Zrušil jejich zasnuby, aby si Karris nemusela vzít muže, kterého možná nemiluje. Karris té noci přijde za Gavinem, ale on je už v posteli s jinou ženou – kterou nepoznal. Gavin ve vzteku z toho, že Karris opět ztratil, vyhodí ženu na balkon. Ona však přepadne přes zábradlí a pád nepřezijí.

Gavin si je jistý, že za tuto vraždu bude zatčen, a tak se rozhodne osvobodit svého bratra, který by zaujal jeho místo jako arcimág. Ale

Gavinovi dojde, že jeho dávno uvězněný bratr zešílel, a tak ho zabije. Gavin při návratu z vězení shledá, že Spektrál vyhlásil válku a že dva členové jeho Černé stráže, jediní svědkové divčiny smrti, přísahali, že Gavin jednal v sebeobraně, a tudíž může zůstat na svobodě a ve funkci arcimága.

Adepti stráže pokračují ve vyřazovacích zápasech a Kip při tom již málem vstoupí ke stráži – jenže na poslední chvíli prohraje kvůli tomu, že někdo z adeptů podvádí. Jeho kamarád Křížák však najde skulinu, kterou Kipa k Černé stráži stejně protlačí.

Gavin a Karris se smíří a vezmou se těsně před tím, než odejdou do války proti Barevnému princovi. S novopečenými Černými strážci a vojenskými silami Chromerie musejí zničit zelenou zhoubu, z níž co nevidět vzejde nový bůh Atirat. Liv je stále ještě u armády Barevného prince a za použití svých ultrafialových schopností napomáhá znovuzrození Atirata.

Kip, Gavin a Karris boha zabijí, ale ztratí město a satrapii, kterou uchvátí vojsko Barevného prince.

Po bitvě Kip zjistí, že Andross je ve skutečnosti červený padlý mág. Když se mu postaví, tasí nůž, který mu dala jeho matka, a bodne Androsse do ramene. Gavin se ty dva snaží zastavit, ale podaří se mu pouze vrazit si Kipův nůž do vlastního těla. Přepadne přes palubu a Kip za ním skočí. Loď pluje dál a jen Andross ví, co se skutečně stalo. Gavina vyloví Dělostřelec, mistr kanonýr z lodi, kterou dříve zničili. Kip je zachráněn Zymunem, který říká, že je skutečným, legitimním a dávno ztraceným synem Gavina a Karris. Když se Gavin probudí, zjistí, že nevidí žádné barvy... a je otrokem, který bude veslovat na lodi.

Knih třetí: Oko temnoty

Kipovi, který pluje se Zymunem na lodi, se podaří utéct dřív, než je zajmou piráti. O několik týdnů později, poté, co přežil džungli, hladovění a mnoho ještě horších věcí, se dostává zpět do Chromerie.

Jelikož se Karris provdala za arcimága, je okamžitě po návratu do Chromerie zbavena hodnosti u Černé stráže a dostane rozkaz, aby převzala síť zvědů patřící Bílé (hlavě Chromerie). Andross Guile mezitím odhalí, že byl zázračně uzdraven a již není padlým mágem. Za nepřítomnosti Gavina Guila a při probíhající válce ho Spektrál hbitě zvolí promachem – chromerijským hlavním velitelem.

Teia je rychle najata Vraždou Ostrým, zručným parylovým vrahem, jehož si najímá Řád Zlomeného oka. Když Řád ukradne její otrocké listiny a nespravedlivě ji obviní z vraždy, je Teia bezmocná a nedokáže odporovat. Snaží se skloubit svůj výcvik nováčka u Černé stráže s úkoly udělenými Řádem, ale nakonec všechno přízná Železnákovi a Bílé. Ti ji zaúkolují jako chromerijskou špiónku u řádu a Karris ji dostane na povel. Teia pokračuje ve své iniciaci do Řádu a odhalí, že je rozkladačka světla, vzácný druh barvomága, který dokáže používat třpytípláště (jako například ty, které objevil Kip) a učinit se tak téměř neviditelnou.

Ihned po návratu domů informuje Kip Spektrál a Karris, že je Gavin stále naživu, ale při líčení incidentu s Gavinem se vyhýbá zmínce o Androssovi, čímž si získá mocného, ač nedůvěryhodného spojence. Stane se Karrisiným učedníkem zhmoťňování a znovu se spojí s Mocnými, svou starou jednotkou od Černé stráže: Ben-hadadem, Velkým Leem, Ferkudim, Winsenem, Gossem a Daelosem. Andross zaručí skupince přístup do zakázané knihovny, aby mohli zkoumat kacířské karty Devět králů a Světlohoše, dávno prorokovaného spasitele satrapií v naději, že získají informace k vítězství ve válce. Při tom se Kip spřátelí s podivínem Quentinem Naheedem, luxiátem s neobyčejnými schopnostmi učence.

Gavin, nyní neschopen zhmoťnit jakoukoli barvu, stráví měsíce jako otrok na pirátské lodi, vesluje vedle šíleného proroka, rouhavě pojme-

novaného po bohovi, jemuž slouží, Orholamovi. V chaosu námořní bitvy s lodí, které se pokoušejí zmocnit, skočí na jejich palubu mladý ruthgarský šlechtic, Antonius Malargos, aby osvobodil zotročené veslaře, pokud mu pomůžou osvobodit jeho vlastní loď. Uspějí, zajmou Dělostřelce a získají při tom Oslnivou čepel, ale Antonius vezme Gavina do Ruthgaru, kde ho uvězní jeho sestřenice Eirene. Tam její spolekyně, parijská Nuqaba, nechává Gavina veřejně oslepit.

Mocní odhalí, že vše, co se týká kacířských karet, a také mnoho o Světloňosovi, bylo vymazáno ze záznamů. Kip také zjišťuje, že zbraň, pomocí níž lze stvořit arcimága, nebo mu naopak odebrat schopnosti, je právě ten nůž, kterým nedopatřením bodl Gavina. Když se jde Kip hlásit ke Karris, pohádají se kvůli nevhodnému vtipu. Brzy poté za ním přijde Tisis Malargosová, Eirenina sestra, a nabídne mu sňatek, aby spojili své rodiny. Kip později najde pravé karty Devět králů, které schoval jeho otec. Omylem poblíž nich zhmotňuje, upadne do bezvědomí a vstoupí do Velké knihovny, kde se setká s nesmrtelným Abaddonem. Kip do sebe vstřebá každou kartu – až na Světloňose. Povede se mu uchvátit Abaddonův třpytíplášť, ale ze zhmotnění tolika karet umírá. Teia ho však přivede zpátky k životu. Kip dá potom Teie plášť, který sebral Abaddonovi. Ta později zjistí, že je to mistrovský plášť, mocnější než kterýkoli jiný třpytíplášť.

Andross se pokusí zmanipulovat Kipa, aby přiznal, že našel jak Androssovu ztracenou sadu, tak opravdové karty Janus Borigové, ale Kip zalže a tvrdí, že byly všechny prázdné. Andross mu řekne, aby se oženil s Tisis a vydal se do Ruthgaru sloužit jako jeho zvěd, zatímco Zymun (který právě přišel do Chromerie a oznámil, že je dávno ztracený syn Karris a Gavina) bude sedm let sloužit jako arcimág.

Karris se na poslední chvíli dopátrá, kde se nachází Gavin, sestaví malou skupinku a zachrání ho – bohužel ale nestihne zabránit tomu, aby byl oslepen na jedno oko. Když se společně vrátí na Jaspisy, kde leží Chromerie, pošle ho Karris k ranhojiči a sama se ocitne na ceremoniálu, kde se vybírá nová Bílá nebo Bílý – jelikož dosavadní Bílá právě zemřela –, a zjistí, že je jedna z navrhovaných.

Kip a Tisis souhlasí, že se vezmou a prchnou z Chromerie, a Mocní trvají na tom, že půjdou s nimi. Když Zymun nařídí nově zformované Světelné strážní, aby je zabili, proboují si cestu na svobodu. Ačkoli Goss je zabit a Daelos zraněn, zbytek Mocných unikne a setká se

s Tisis v docích. Železnákův bratr, Cloumák, přikryje jejich útěk, ale je zabit při explozi, kterou způsobí, aby zabránil Světelné stráži v jejich pronásledování. Kip a Tisis se nechají oddat těsně předtím, než nastoupí na palubu lodi, a Teia se rozhodne zůstat v Chromerii. Bude užitečnější ve válce a boji s Řádem, než s Kipem.

Karris, přestože se mělo jednat o dílo náhody, pozná, že volba Bílé byla zprofanována, ale podaří se jí nad Istí vyvrát. Zabije dva z ostatních nominovaných, kteří na ni zaútočili, a je prohlášena novou Bílou.

Než Železnák najde svého umírajícího bratra, setká se tajně se svým strýcem: praradným Grinwoodym, schovaným všem na očích jako otrok Androsse Guila. Grinwoody je také Stařec z pouště, vůdce Zlomeného oka. Železnák je členem Řádu už celá léta. Dává Grinwoodymu černý semenný krystal, k němuž mají přístup jen Bílá a velitel Černé stráže.

Liv Danavisová mezitím na rozkaz Barevného prince pátrá po ultrafialovém semenném krystalu. Přestože se jí Barevný princ snaží přinutit, aby nosila obojek z černého luxinu a on ji tak udržel pod kontrolou, překazí jeho pokus a zmocní se semenného krystalu sama.

Gavin je unesen z ranhojičovy péče na Velkém Jaspisu a probudí se ve vězeňské cele.

In regione caecorum rex est luscus.

V zemi slepců je jednooký králem.

ERASMUS ROTTERDAMSKÝ

1. kapitola

Jako když domácí otrok smete na hromádku všechnu špínu, tak nakupil Orholam všechny pozemské hrůzy a hříchy. Hvízdal si ukolé-bavku, při tom metl na jednu hromadu barbarství, krutost a ohavnost, a Gavin ležel uprostřed toho všeho na zádech s pažemi roztaženými a zmítal se v poutech. S lopatkou po okraj naplněnou temnými hříchy se Orholam poprvé obrátil ke Gavinovi.

A jak se obracel, byla jeho tvář rozzářená, nezřetelná, rozmlžená ve světle ostrém jako žiletky, ale v koutku úst mu jeho vous škubal s potěšením mučitele.

„*Servient omnes*,“ řekl Orholam. Všichni jsme sluhové.

Vyklopil obsah lopatky Gavinovi do tváře. Gavin řval, ale slova ze sebe dostával silou, jako když pavoukovi rvete hedvábné vlákno ze špulky v jeho útrobách a odmotáváte, až vlákno dojde a on zůstane uvnitř prázdný a rozbitý. Snažil se otočit, vysmeknout, odvrátit zrak, ale oči měl násilím otevřené. Před tím bublajícím, hutným marastem, který se chystal skápnout mu do oka, nebylo úniku.

Celá ta masa spadla. A jak padala, začala hořet, páčila vzduch, syčela, cákala, zuřivě prskala.

A všechny hříchy světa, nyní vznícené, padaly do Gavinova oka a vypálily jeho bulvu. Prskající oheň klesal do očního důlku, unikaly z něj plyny, tssst, jako vzdech otce, zklamaného neúspěchem svého syna.

A oheň se v jeho oku usídlil, hořel, a on křičel snad celé věky, tak dlouho, že to nešlo ani spočítat, až ho pátilo v hrdle a jazyk mu vyschnul, až pouště proměnily vyprahlý písek ve sníh a jeho pokusy o vriskot sláby, jeho kůže ztvrdla a popraskala, ten žhavý střep ho propíchl, přišpendlil ke světu, zchlazován tím, jak ubývala teplota, nikoli však bolest, a střep zkrystalizoval, kouř se projasnil a Gavinovo slepé oko probodlo černé prisma.

Gavin zalpal po dechu, probral se ze sna a shledal, že se nachází ve tmě. Jeho paže sebou však tvrdě trhly proti železným okovům.

Byl připoutaný ke stolu, paže mě roztažené. Noční můra nekončila. Noční můra teprve začínala.

2. kapitola

Teia spustila hedvábnou oprátku ke svému zatracení. Provaz se odmotával z opatrných prstů k úzkostlivé ženě, tiše pracující dole u psacího stolu. Teie mohlo být možná třicet let, byla oblečená do šatů otrokyně, vlasy barvy mědi měla stažené do jednoduchého ohonu. Teia se dívala, jak žena složila proužek bleskového papíru napuštěného luxinem, který používali všichni její špioni. Na chvíli přerušila práci a napila se drahé whisky.

Nedívej se nahoru! Prosím, nedívej se nahoru.

Žena byla pokojovou otrokyní arcimága Gavina Guila. Byla to tajná velitelka zvědů, náležejících Bílé. Byla to Teiina bývalá nadřízená a učitelka. Marissia odložila whisky, zapečetila vzkaz a řekla: „Orholame, odpusť mi.“

Teia měla přes šaty navlečený třípytíplášť, který jí dal Vražda Ostrý, ale protože visela na železné konstrukci pod stropem, splýval jí z těla a vůbec neskrýval houpající se oprátku.

Marissia však nevzhledla. Odložila vzkaz a vytáhla další list tenkého papíru.

Jak se její učitelka naklonila vpřed, Teia obratně navlékla oprátku na Marissiiinu hlavu a s provazem v ruce se spustila ze stropu. Oprátka, nahoře přehozená přes trám, sebou cukla, utáhla se Marissii kolem krku a vytáhla ji na nohy. Prudký pohyb odhodil její židli dozadu a Teia, která držela opačný konec provazu, se ve stejné chvíli zhoupla dolů a vpřed. Padající židle praštila Teiu přes holeně jen okamžik předtím, než narazila do Marissii.

Teie se nějak podařilo provaz udržet a nevykřiknout. Marissia se dusila, chňapala si po krku a zoufale se snažila najít pevnou půdu pod nohama.

Úžasné, jak bolest vyradí z provozu myšlení. Kdyby si Teia právě nerozbila holeně, bývala by udělala tucet věcí. Místo toho však hloupě visela na provazu, lapala po dechu, po tváři jí tekly slzy a dívala se do očí své bývalé nadřízené.

Když Marissia získala zpátky rovnováhu, Teia pochopila, že má

KRVAVÉ ZRCADLO

problém: nebyla tak těžká jako Marissia. Ta si toho taky všimla. I když se dusila, chytila provaz nad hlavou a vši silou za něj zatáhla.

V koutku Teiina oka se něco zatetelilo, Vražda Ostrý se zviditelnil a rychle kráčet po koberci. Vrazil pěst do Marissiina žaludku.

Marissia přidušeně zakašlala a poprskala Teiu v obličej. Otrokyně ochabla. Ostrý vzal Teie oprátku hbitě z rukou, přehodil Marissii přes hlavu pytel a svázal jí ruce za zády tak, že jakýmkoli pohybem ve snaze uniknout si ještě víc utáhla smyčku kolem krku.

Mistr Ostrý to s uzly uměl.

Přinutil Marissiu kleknout a ještě jednou zkontroloval, že může dýchat – všechna odbojnost už z ní vyprchala.

„To nebylo dobré,“ řekl mistr Ostrý a otočil se přitom zpátky k Teie. Byl to štíhlý muž s ostře řezanými rysy, oranžově rusými vlasy a krátkou bradkou v barvě ohně. Jeho nejnápadnějším rysem však byly jeho zuby a příliš velký a příliš častý úsměv, kterým nyní radostně zářil, čistě ze zvyku. Zuby, jež při onom úsměvu obvykle odhaloval, byly až moc bílé a dokonalé. Na lovu většinou nosíval falešný chrup zhotovený ze zubů predátorů. Ale dnes – možná proto, že jeho úkolem nebylo někoho zabít – zvolil zubní náhradu z bobřího chrupu, takže měl pusu plnou nepříjemně velkých, širokých a plochých řezáků. Sotva se mu vešly do úst.

„To vůbec nebylo dobré. Ale zabránila jsi jí ve zničení kteréhokoli z těch dokumentů,“ pokračoval, „takže to беру.“

„Vy jste tu celou dobu byl?“ zeptala se Teia. Postavila židli rovně, aby se chvíli nemusela dívat na tu stvůru, která byla nyní jejím mistrem. Masírovala si bolavé holeně. Orholame, slitování, z těch bobřích zubů jí naskakovala husí kůže.

„Tohle je pro mě příliš důležité, než abych tě to nechal zpackat. Ona byla pro arcimága něco jako sekretářka. Kdo ví, k čemu má přístup?“

Sekretářka? Takže Řád neví, co byla Marissia ve skutečnosti. Proč jí tedy teď unáší?

A proč vlastně únos? Teia myslela, že Řád lidi jenom zabíjí.

Ne že by Marissiu později nezabili.

Vražda Ostrý podal Teie oprátku a šel k oknu, aby z něj vyhlédl dolů na ostrovy. Teia i z místa, kde stála, viděla stoupající spirály černého kouře, jak vítají ranní slunce.

Toho dne brzy ráno vyhodil jejich trenér Cloumák do vzduchu

skladiště střelného prachu pod dělostřeleckou věží, aby Kip a ostatní Mocní mohli utéci po moři. Pravděpodobně při tom položil život. Skupinka odplula, zatímco Teia si zvolila, že zůstane tady. A teď dělala tohle.

Byla blázen.

„Máme štěstí,“ řekl Ostrý. „Pár zbývajících Černých strážců, kteří už nebyli na té parádní cestě, opustilo své posty a šli k věži. Stejně ale nemáme času nazbyt. Ty ji hlídej. Když bude ječet, zlom jí vaz.“

Při tom posledním zakroutil hlavou. Řekl to jen kvůli Marissii. Sbalil ruku v pěst a označil ránu do žaludku. Chtěl tím říct, že když bude křičet, má jí dát pěstí do břicha.

Teia nechápala, proč jí nedal roubík, ale neptala se. Naučila se rtuťovitého nájemného vraha zbytečně neprovokovat. Někdy měl složitější plán. Občas ho nenapadlo něco, co se nabízelo úplně samo. Nikdy se mu však nelíbilo, když se ho vyptávala, a kdyby před ním Teia projevila příliš mnoho důvtipu, nepřineslo by jí to žádnou výhodu.

Ostrý shrnul všechny papíry ze stolu na hromadu a vložil je do pytle. Otevřel šuplíky a sebral odtamtud každý popsaný papír, pak ještě palcem prolístoval všechny prázdné stránky, aby se ujistil, že mu nic nezůstalo skryto.

A pak už prohledával zbytek místnosti.

Marissia dvakrát krátce zatahala za provaz v Teiině ruce.

„Pssst,“ sykla Teia.

Marissia chvíli počkala a znovu zatahala. Chtěla něco říct.

Co jí Teia poví? Mimo práci Marissiu neznala, ale cítila vůči té ženě sounáležitost a hluboký respekt. Obě byly otrokyně. Obě byly špiónky a Marissia se vyšvihla nejvýš, kam se jakýkoli otrok nebo zvěd mohl dostat.

Marissia kdysi řekla Teie, že Řád ji bude nutit udělat něco strašného. „Ať je to na mou hlavu – ale udělej to,“ řekla.

Ale nemohla nikterak tušit, že tou hroznou věcí bude její vlastní únos a pravděpodobně vražda.

Další zatahání. Mistr Ostrý zalezl do komůrky otrokyně mimo hlavní místnost, tudíž mimo doslech a dohled. „Je pryč. Jenom na chvíli,“ zašeptala Teia.

„Třetí šuplík, na levé straně,“ zašeptala Marissia. „Do poloviny dozadu, rovně nahoru. Pořádně zatlač. Rychle!“

KRVAVÉ ZRCADLO

Mistr Ostrý nechal šuplík otevřený, takže Teie stačilo udělat jeden krok a sehnout se. Povrch se zdál plochý, ale když na něj Teia silou zatlačila, ucítila, jak něco prasklo s lehkou křídovou vůní rozbitého modrého luxinu a maličký kousek dřeva zajel dovnitř. Do ruky jí spadl složený svíteček pergamentu.

Teia se vrátila na místo a strčila pergamen do kapsy. „Mám to,“ zašeptala.

„Tahej, když budeš potřebovat, abych –“

Mistr Ostrý se vrátil. „Co říká?“

„Ehm, cože?“ řekla Teia. Na jeden děsivý okamžik měla v hlavě úplně prázdno. „Jo, snaží se mě uplatit.“ Teia to řekla znuděně.

Mistr Ostrý se na ni tvrdě zadíval a přejel si děsivě dlouhým růžovým jazykem po těch hrozivě širokých zubech. „Vzal jsem úplátek...“ Pomlaskl si. „Kdysi. Samozřejmě jsem neměl v plánu toho chlapa pustit, a zabil jsem ho, jakmile jsem dostal prachy.“ Ostrý strčil do pytle balíček dokumentů převázaný červenou nebo zelenou stuhou. Teia byla barvoslepá, takže dokázala rozeznat pouze to, že šlo o jednu či druhou barvu. „Žádné ubližování, ano? Stařec... nesouhlasil. Důrazně.“

Až příliš široce se usmál. Z těchhle zubů se Teie zvedal žaludek víc, než když měl sadu vlčích tesáků.

„Kolik ti nabídla?“ zeptal se.

Teia ztuhla. Ta otázka měla háček. Marissia jakožto arcimágova pokojová otrokyně si mohla nashromáždit malé jmění. Marissia-špionka by našetřila daleko víc, a kdyby jí šlo o život, nenabídla by velký úplátek? Ale možná ne příliš velký, mistrová zvěď by byla dost chytrá na to, aby začala u malých –

Moc ti to trvá, Teio, pospěš si!

Teia řekla: „Nezmínila žádné cifry. A já ji stejně neposlouchala. Nedělám to pro prachy.“ Změň téma, změň téma.

„A proč to tedy děláš?“ zeptal se mistr Ostrý.

„Opravdu to budeme řešit před ní?“ zeptala se Teia. „Ted? Řekl jste, že potřebujeme –“

„S ní si nemusíme dělat starosti.“ Jeho hlas nebezpečně poklesl. „A žádné otázky.“

Orholame, milost. Tímhle se to potvrdilo. Když jste v Řádu Zlomeného oka, existuje jen jeden důvod, proč si nemusíte dělat starosti,

zda se někdo dozví vaše tajemství: Marissia zemře. Teia řekla: „Jsem tady kvůli pomstě.“

„Pomstě? Komu?“

Teia naklonila hlavu, jako by to byla divná otázka. „Jim všem.“

Zakřenil se, tentokrát doopravdy. „Té si užiješ do sytosti. A nakonec dojdeš na Karmínovou cestu.“ Nefalšovaná přátelskost by ho měla činit méně děsivějším, jenže jakákoli útěcha, kterou snad mohla cítit, byla rozmělněna těmi nelidsky širokými zuby.

Šel k Marissii, která pořád ještě klečela. „Kolik bys nám dala?“

Rozechvěle řekla: „Kolik chcete, přísahám. Když budeme jednat rychle, mohu získat přístup k arcimágovu účtu. Prosím, pane, prosím.“ Zlomil se jí hlas, jako by se bála. Teie se z toho kroutily vnitřnosti, protože nedokázala říci, co je pravé: Marissiina předchozí statečnost, či její současná hrůza. Možná obojí.

„Rozmyslel jsem si to,“ řekl mistr Ostrý. „Když bude ječet, zabij ji.“ Zapomněl snad, že už tímhle vyhrožoval?

Nebo to tentokrát myslí opravdu vážně?

Marissia se zhroutila a tiše plakala.

„Hmm,“ řekl Ostrý a postavil se k Teie tak blízko, že jí jeho dech ovanul tvář. „Jak to, že jsem si nikdy nevšiml...“ Prstem jí odhrnul spodní ret, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. „Máš překrásný levý spodní špičák.“ Zahýbal s jejím rtem doprava a doleva a prohlížel si její chrup, jako by snad byla kobyla. „Ne. Jen ten jeden. U těch ostatních dobrá barva, ale nuda.“ Pokrčil rameny, přičichl k prstu a slízl její sliny jako kuchař, který ochutnává polévku. „Už je to lepší. S tím celerem jsi mě poslechla, že? Přidej mátu, čerstvé listy, jestli můžeš. Strč je pod dásně. Nežvýkej je, protože by se ti dostaly kousky do zubů. Nevzhledné.“

Otočil se a ona doufala, že si nevšiml, jak se třese.

Řekl: „Potřebuju se podívat do pokoje Bílé a nějak odlákat pozornost. Buď připravená, že na to budeš muset jít rychle. Jestli se nevrátím do pěti minut, rozvaž ji, shod' ji z balkonu, jako kdyby spáchala sebevraždu, a odejdi odsud stejnou cestou, jakou jsme přišli.“ Přetáhl si přes hlavu kápi a rychle protáhl šňůrky skrz kroužky, pevně si masku utáhl přes nos a ústa, nechal volné jen oči a ty skryl do stínu kápě. Otočil se a začal se třpytit.

Na zádech jeho šedivého pláště se objevil obraz chocholaté šedé

sovy s roztaženými křídly a spáry připravenými k útoku. Tento obraz se třpytil v nesouladu se zbytkem pláště a zmizel jako poslední.

Dveře se otevřely, objevila se začouzená chodba s kalužemi krve a se škrábanci a dolíky v kamenných zdech od šípů a kulek, které zde zbyly po souboji Mocných se Světelnou stráží. Zdálo se to hrozně dávno. Pak se dveře tiše zavřely.

Teia okamžitě obloukem střelila vlnu parylového plynu tam, kde předtím stál Vražda Ostrý, aby se přesvědčila, že je skutečně pryč. Byl.

„Honem,“ řekla Teia, „co chceš, abych udělala?“

Marissia se zvedla na kolena. Její hlas zněl kvůli potlačovanému strachu zadýchaně. „Vzal ty papíry z mého stolu? Balík. Všechny svázané dohromady červenou stuhou.“

„Ano.“

Teia slyšela, jak si Marissia ztěžka a zoufale vzdychla do pytle, který měla přes hlavu. Velitelka zvěděu řekla: „Teio, musíš ty papíry získat. Měla jsem je udržet v bezpečí pro Karris.“

„Co je to za papíry?“

„Jsou to pokyny Bílé pro její následovnici. Je v nich všechno, co Karris potřebuje znát, aby mohla vládnout. Tajemství. Plány. Jména. Jsou tam věci, které se Karris nemůže dovědět nijak jinak.“

Ach, k čertu, to snad ne. Jak má Teia ty papíry Vraždovi Ostrému ukrást? „Neposlali nás sem pro papíry, Marissio. Poslali nás pro tebe. Myslím, že Ostrý prostě bere všechno, co kde leží.“

Marissia sklesla. „Kterýkoli jiný den. Kteroukoli jinou hodinu, a všechny ty papíry by byly bezpečně zamčené... To je jedno. Není čas.“ Na chvíli se sehnula. „On to stejně všechno odnese do Starcovy kanceláře. Ten pergamen, který jsi vzala z mého stolu. Je to šifra. Rozlušti ji. Je to kombinace nebo heslo do kanceláře Starce z pouště. Teio, ta kancelář je tady, v Chromerii. Možná dokonce v téhle věži. To znamená, že on – nebo ona, nevíme jistě, že je Stařec z pouště muž – je tady. Ale jestli tu kancelář otevřeš bez hesla, místnost zachvátí oheň. Všechno v ní bude zničeno. To nesmíš dopustit. Už jen proto, že by byly zničeny i dokumenty Bílé.“

„Já to najdu, přísahám. Ale co –“ Teia zmlkla, protože venku před pokojem se ozvaly kroky. Poklepala Marissii na rameno, aby byla tiše, a zhmotnila, zmizela i se svým vypůjčeným třpytopláštěm.

Ale ať už to byl kdokoli, jen prošel kolem a Teia slyšela bouchnout dveře vedoucí na střechu. Ona a její skupinka tam nahoře svedli docela velkou bitku, teprve před několika hodinami, ale na hlídce stál nyní jen jediný Černý strážce. Mistr Ostrý říkal, že velitel Černé stráže oblast izoluje, dokud ji nebudou moci prohlédnout a zjišťit, co se stalo.

„A co ty?“ zeptala se Teia. „Jak zachráníme tebe?“

Pauza. Teia litovala, že nevidí Marissii do tváře, ale pytel seděl dokonale nehybně, takže nebylo jak poznat, zdali se bojí, je statečná, nenávidí nebo si zoufá.

„Nezachráníme,“ řekla Marissia tiše.

„Slyšela jsi Ostrého. Oni tě zabijí.“

Marissia sklonila hlavu. „Jen se... za mě modli,“ řekla a znovu v tom zazněl strach.

„Dovol mi aspoň dát ti nůž.“

„A co se stane s tebou, až tenhle vrahoun u mě najde tvůj nůž?“ zeptala se Marissia.

Než stihla Teia protestovat, dveře se otevřely a zavřely. Mistr Ostrý promluvil dřív, než byl vůbec plně viditelný. „Dej mi ten plášť.“

„Můj třpytiplášť?“ zeptala se Teia.

„Není tvůj. Je Řádu, a nezapomínej na to.“

„To já ho ukradla! Riskovala jsem všechno, abych –“

„Tak bude to?“

Teia rozepnula obojek a podala mistrovi Ostrému třpytiplášť s ohořelým lemem. Sejmul vlastní kápi, přehodil si Teiin plášť přes svůj a neohrabaně zapnul obojek. Opět si přetáhl přes hlavu kápi, ale neu-měl ji správně zavázat. Začal nadávat.

„Co to děláte?“ zeptala se Teia.

Znovu zaklel a řekl Marissii: „Jestli uděláš něco jiného, než co ti řeknu, zemřeš hned a ne snadno. Rozumíš?“

Kývla hlavou a pytel se třásl, jak plakala. Přerázl provaz mezi jejím krkem a zápěstími a hodil si ji přes rameno. „Teio, pomoz mi s tím pláštěm.“

Teia přetáhla přes Marissiino tělo druhý, zmuchlaný plášť. Jelikož visela Ostrému přes rameno, zakryl ji úplně, i když nešikovně.

„Já se budu muset vyplížit ven bez pláště?“ zeptala se Teia.

„Půjdeš ven cestou, kterou jsme přišli. Venkem. Cestou dolů posbírej šplhací pŭlměsíce. Buď rychlá. Nebudeš mít moc času, než se lidi

KRVAVÉ ZRCADLO

začnou dívat nahoru.“ Šťouchl do Marissii. „Ty, až ti řeknu, zařveš, že v komnatách Bílé hoří. Protože tam hoří.“

Ach, tak proto nedal Marissii roubík. Černá stráž pozná její hlas, až bude křičet.

Stále s Marissii přes rameno se mistr Ostrý sehnul, aby sebral pytel plný papírů, jež ukradl.

„Chcete, abych ten pytel vzala?“ zeptala se Teia.

Už jí ho skoro podal, pak se zarazil. Na Teiinu bezstarostnou masku začala bušit úzkost jako kladivo. „Raději ne,“ řekl. „Běž už, slez.“

„Mohla bych je odnést –“

„Dělej,“ řekl a v jeho hlase byla tichá výhrůžka. Bez čekání se otočil zády a pláště se začaly třpytit, daleko pomaleji než obvykle, a emblém lišky na Teiině spáleném plášti se jevil tmavošedý na šedém podkladu, než se rozplynul.

Dveře se otevřely a Teia ucítila kouř.

„Hoří! V komnatách Bílé hoří!“ vykřikla Marissia. „Hoří!“

A pak se za nimi zavřely dveře.

Bylo jasné, že si musí pospíšet a slézt z té stěny. Jakmile se z oken Bílé začne valit kouř, všechny oči se stočí k arcimágově věži. Až k tomu dojde, nesmí Teia viset na zdi před zraky všech.

Jenže Teia měla v rukávě kartu, o níž mistr Ostrý nevěděl.

Měla svůj vlastní plášť, mistrovský plášť, který jí dal Kip. Vytáhla ho ze svého pytle a byl to materiál tenký a nehmotný jako tekuté světlo. Oblékla si ho. Přitáhla si ke krku obojek. Přes hlavu si dala kapuci a připnula ji tak, aby jí zakryla obličej. Může Ostrého sledovat neviděna.

Jenže až se uhasí požár, prohledá Černá stráž důkladně věž. Když bude Teia sledovat Ostrého, najde Černá stráž venku na věži šplhací pŕlměsíce. Řád má u Černé strážce špehy, takže se o tom dovědí, včetně toho, že Teia neuposlechla rozkaz.

Nebude to důkaz, že je Teia zvěd, ale řád důkaz nepotřebuje. Zabijí ji.

Jestli ale nebude sledovat Ostrého, zabijí Marissii.

Marissia přikázala Teie, aby ji nechala zemřít. Stará Teia, Teia otrokyně, by ten rozkaz přijala a setřásla ze sebe zodpovědnost za to, co se bude dít dál. Jenže ona už nebyla touhle Teiou.

Tohle byla válka a Teia byla za nepřátelskými liniemi, sama. Mu-

BRENT WEEKS

sela činit vlastní rozhodnutí a žít s jejich následky. Jako válečnice. Jako dospělá. Jako svobodná žena.

Ve zvrácených počtech války měla Teia náhle větší hodnotu než starší, moudřejší, mazanější žena s lepšími konexemi, jako byla Marissia. Teia začínala mít podezření, že Řád je pro Chromerii dokonce větší hrozba než Barevný princ. Záchrana Marissii – i kdyby se Teie povedlo vymyslet, jak to udělat – by ohrozila nejlepší šanci Chromerie, jak Řád zničit. A jedině Teia nyní věděla o Starcově kanceláři. Jedině ona měla heslo.

Je válka, Teio. Přátelé umírají.

Se zatnutou čelistí a srdcem jako z olova vylezla Teia na balkon, zavřela za sebou dveře a vstoupila na šplhací půlměsíce. Postupovala dolů a s každým krokem odstraňovala důkazy o Marissiině vraždě.

Je válka, Teio. Umírají nevinní. A nejlepší, co mohou jejich přátelé udělat, je pomstít je.

Později.

3. kapitola

„Ó, můj pane, co ti to provedli?“ Gavin ten hlas znal. Otevřel oko, snažil se otočit, ale byl připoután ke stolu, paže roztažené, pod nimi nic, jako by ležel na ráhnu někde v oceánu, který už tu nebyl. Jazyk měl zbytnělý a vyprahlý a jeho levé oko zakrýval obvaz.

Nad ním se zjevila Marissia a lítost v její tváři mu napověděla, jak hrozně musel vypadat.

„Vo... Vodu,“ řekl ochraptěle Gavin.

Avšak nejdříve mu odpoutala paže a nohy. Marissia byla jeho pokojovou otrokyní více než deset let. Věděla, jak hrozně nenáviděl, když ho něco svazovalo, jak mu i příkrývky, do nichž se mu zamotaly nohy, způsobily paniku a on kolem sebe začal mlátit. Marissia, tady? Ale kde bylo vlastně to „tady“?

Teď si vzpomněl. Musel být u Amalu a Adiniho, u ranhojičů na Velkém Jaspisu. Asi v deliriu zpanikařil. Všechno to byly noční můry. Marissia byla tady. Nebylo žádné vězení. Všechno bude dobré.

Karris ho zachránila z hipodromu, kde mu vypálili oko, a on musel ulehnout s horečkou. Byl to jen sen, že je v modrém pekle, které vytvořil pro svého bratra. Jenom se mu zdálo, že jeho otec všechno věděl. Blouznění v horečce. Nemožné snění.

Ó, Orholame, díky.

Marissia mu vložila do úst mokrou látku a on slabě sál. Znovu ji navlhčila a celé to opakovala, až jí pohybem naznačil, že má dost. Otrhla mu z koutků úst zaschlé sliny.

Až potom se pokusil promluvit. „Marissio, kde je Karris?“

„Vaše madam je v bezpečí, můj pane. Byla jmenována Bílou.“ Na Marissiu to bylo podivně strojené, ale Gavin ještě nerozlišil nejasné rozdíly mezi svou pokojovou otrokyní a novou manželkou. Marissia byla nepochybně skleslá z toho, že se oženil, a kdo ví, jak s ní Karris jednala? Měl štěstí, že vzhledem k jeho dlouhé nepřítomnosti byla Marissia ještě vůbec zaměstnána v jeho domácnosti. Žárlivější manželka by otrokyni, která byla jejím muži tak blízká, prodala.

Jenže Gavin neměl pro všechny problémy, kterým čelil, čas lámat si hlavu s pocity otrokyně.

„Bílou?“ zeptal se. „Neřekla jsi právě...“

„Orea Pullawrová odešla za světlem, můj pane. Má paní Karris Guilová povýšila, aby sloužila jako nová Bílá.“

„Myslel jsem, že ta stará babka bude žít věčně,“ řekl Gavin. Ale ucítil silný nával hrdosti nad tím, čeho jeho žena dosáhla. Bílá!

Avšak při pohledu zpět se zdálo, že Orea možná Karris celou dobu na tohle připravovala.

U Orholamových koulí, ostatní rody se z toho musí pominout. Andross Guile jako promachos, Karris Guilová jako Bílá a Gavin Guile jako arcimág?

No, tohle vyvolá spoustu dalších problémů. Avšak Gavin byl zpět a s Karris po boku existovalo jen málo věcí, které by – „Marissio, proč tady všechno zní tak divně?“

„Můj pane.“ Její hlas zněl děsivě monotónně.

Gavin se s obtížemi posadil. Jeho lůžkem byla jen jakási nosítka, na nichž se nosili zranění šlechtici, se záclonkami po všech stranách kvůli soukromí, ale malá a lehká, aby otroci mohli snadno manévrovat kolem rohů a kličkovat v úzkých uličkách.

Stěna za Marissiou nebyla daleko. *Byla do zatáčky.*

„Ach, Marissio, ne.“

Ta šedivá stěna se stáčela jako slza nebo promáčknutá koule. Gavin prudce odhrnul ostatní záclonky na lehátku. Všude byla jediná, dokola se stáčeající stěna a tiše se třpytila vnitřním světlem. Gavin neviděl její modř, přesto v tom pomrkávajícím luxinu viděl všechno, co potřeboval. Byl v modrém pekle. Jeho věznitel sem nějak přivedl Marissiu, aby Gavinovi ošetřila rány. Aby ho udržela naživu. Za trest.

„Jak to, že jsi tady?“ zeptal se.

„Byla jsem unesena. Řádem asasinů, které najal tvůj otec.“

„Cože?!“

„Můj pane, ráda bych ti pověděla svá tajemství. Nevím, kolik mám času.“

„Čekáš, že tě zabijou.“ Viděl to v tísnivém klidu její tváře jako ve špatně obarvené kůži, příliš napnuté na bubnu.

„Dovolili mi pohlédnout do tváře mých únosců. A vznešeného lorda Guila. Tvůj otec mě sem osobně přivedl. O samotě.“

Gavinova paže se trásla pouhým úsilím udržet se vsedě. Padl zpátky na lehátko. „Samozřejmě, že ano. Nemohl dopustit, aby se někdo o to mhle místě dověděl. Ale někdo se o mě musel postarat a on usoudil, že budeš o těchhle kobkách po tolika letech strávených se mnou vědět, a tak zabil několik much jednou ranou. To je celý můj otec. Necht' ho Orholam zatratí.“

A bude Androssovi Guilovi podobné, že se otrokyně zbaví, jakmile poslouží svému účelu.

Ani omylem ho nenapadne, že by to Gavina mrzelo. Andross to nebude brát jako vraždu Gavinovy milenky; bude na to hledět jako na zničení kusu Gavinova vlastnictví. Gavin si může vždycky koupit jinou pokojovou otrokyni, dokonce hezčí a mladší. Téhle muselo být koneckonců už přes třicet.

„Marissio, já jsem –“

Viděl jí ve tváři, že ona to ví také. „Nevím, kolik máme času, můj pane. Prosím, ne. Každým okamžikem ze mě vyprchává odvaha. Prosím, chovej se ke mně jako ke špehovi nebo kapitánovi svých vojáků, abych o sobě mohla smýšlet jako o bojovnici, protože nemohu snést...“ Sevřelo se jí hrdlo a ona pozbyla slov, která jí ukradl ten zloděj jménem strach.

Gavin zaváhal, než se vzhopil. „Vodu. Tentokrát pohárek.“ Nepokusil se posadit. Třesoucí se rukou mu dala vodu. Neobratně si ji vzal levačkou, na níž mu chyběl třetí a čtvrtý prst.

„Podej hlášení,“ řekl, když měl dopito, a přestože ležel na zádech, jeho hlas zněl velitelsky.

„Co vám budu muset říci, je dost choulostivá věc, můj pane. Co uděláme s odposlouchávači?“

Zamyslel se nad tím. „Když tě sem můj otec přivedl sám, znamená to, že nedůvěřuje ani nejbližším zvědům a nechce, aby o tomto místě věděli. A tak by musel odposlouchávat sám. Ví, že možná budu ještě několik dnů spát, a proto pochybuji, že by tímto způsobem mřhal svým časem. Jenom tady sedět a čekat, až se vzbudím, a nedělat nic jiného, když toho nepochybně potřebuje udělat tolik? Ne. Mluvit je risk, ale přistoupím na něj.“

Zhluboka se nadechl a nabral síly. Odvrátila se od jeho oka. „Jsem – tedy, byla jsem velitelkou zvědů Orei Pullawrové.“

Gavinovi bylo, jako by dostal pěstí do žaludku.

Marissia pospíchala dál. „Nejprve jsem se setkala jen s několika jejími kontakty, ale vedla jsem si dobře. A tak rozšiřovala mé kompetence, až jsem v posledních několika letech, když ztrácela hybnost, převzala všechno.“

Gavin se na ni nemohl podívat. Zíral přímo vzhůru. Zuřivě strhl střechu nosítek.

Marissia ztichla.

Ten pohyb ho vyčerpával a znovu mu připomněl, jak moc je na tom zle. Mohl jen zírat do stropu – do zadku modrého pekla, který sral chleba na ubožáky uvnitř. Bude jíst Androssova hovna a milost v jednom a bude to dělat tak dlouho, dokud bude rozhodnut být naživu. „A jak přesně to korespondovalo s našimi záležitostmi, Marissio?“

„Dělala jsem, co bylo v mých silách, aby to šlo ruku v ruce, můj pane.“

Napůl se zasmál. „Ty jsi dělala, co bylo ve tvých silách?“

„Nikdy jsem tě nepodvedla.“

„Co na tebe Bílá měla? Já byl tady! Jsi moje!“ štěkl. „Čím ti vyhrožovala, před čím bych tě já nemohl ochránit? Ted' už nejsem nic, ale byl jsem... Byl jsem nezlomný. Copak si nepamatuješ, co jsem pro tebe udělal? Nepamatuješ si na Seabornovy?“

„Pamatuju, můj pa–“

„Lidi si myslí, že jsem toho mladého kreténa zabil ve vzteku, protože poničil můj majetek. Udělal jsem to proto, aby tě už nikdo nikdy nemohl obtěžovat. Zabil jsem muže a nakonec jsem se musel zbavit celé jeho rodiny – kvůli tobě. Kvůli otrokyni. A za to – za to! – nedostanu žádnou loajalitu? Od tebe, která jsi sdílela mé komnaty a postel. Od tebe, které jsem věřil víc, než jsem kdy důvěřoval vlastní matce.“

„Můj pane...“ Slábla, ztrácela všechnu kuráž, kterou musela sebrat, aby tohle všechno ze sebe dostala.

„Co jsi říkala Bílé?“ zeptal se nebezpečným hlasem.

„Neřekla jsem jí nic, na čem jsme se nedohodli. Přísahám. *Přísahám.*“

Marissia byla darem od Bílé pro Gavina. Mladá, hezká, chytrá panna, přichystaná dělat mu pokojovou otrokyni, neposkvrněná politikou na Velkém Jaspisu a bez loajality vůči kterémukoli jinému rodu. Byla opravdu cenným darem, a také neobvyklým.

KRVAVÉ ZRCADLO

Mírně se podobala Karris – zvláště v prvních letech. Bílá si oči-vidně myslela, že Gavin má svůj oblíbený typ.

Jako mladý, svobodný arcimág si mohl snadno pořídit mnoho pokojových otrokyň. Bohatí vždycky rozdávali dary, hledali přízeň a také neváhali do jeho blízkosti nasadit špehy.

Průvod pokojových otroků by býval nebyl problémem, až na jedinou věc: roura, kterou bylo vhazováno jídlo do vězení Gavinova bratra, vedla z jeho pokoje. Bez ohledu na to, zdali povinnosti otrokyně byly čistě sexuální, nebo šlo o vrchní otroky, jako byla Marissia, byl nějaký z nich neustále v komnatách. Takže raději než doufat, že stovky pátrajících očí si nevšimnou jednoho skrývaného tajemství, rozhodl se Gavin naklonit si jednu otrokyni na svou stranu. Předpokládal, že mladá Marissia dostala rozkaz od Bílé, aby ho špehovala.

Ale kdo byla Bílá, aby si mohla nárokovat více loajality než Gavin ve svých nejpysnějších dobách?

Bílá ho požádala, aby laskavě dopřál dívce několik týdnů pro přizpůsobení se novému životu. Mladé otrokyni odněkud z Krvavého hvozdu půjde hlava kolem, když si bude muset zvykat na zdejší život, říkala. Dej jí čas.

Gavin zašel ještě dál. Naplánoval, jak se zcela zmocnit svého nejnovějšího daru, jako když generál plánuje vojenské tažení. Svedl ji, jako by byla princezna. Nebyla to žádná dřina, a ani to nebyl dočista klam. Okamžitě ho okouzila Marissiina zjevná inteligence, její krása a – to bylo pro mladého, arogantního muže, jímž byl, stejně důležité – její ochota ho potěšit.

V prvním roce, když Karris odešla a on měl tak zlomené srdce a byl přesvědčený, že už ji nikdy neuvidí, si Gavin dokonce myslel, že je do Marissii zamilovaný.

Jako by člověk mohl milovat otrokyni způsobem, kterým miluje ženu.

To byla živná půda pro skandál. Bylo to námětem satirických příběhů a písní. Celá jedna série komedií byla věnována prostřáčkovi Starému Gilesovi, lordovi podpantofláčkovi, který opustil svou ženu kvůli otrokyni, vzdal se všech pozemských statků a titulů, aby se s ní mohl oženit, a zažil spoustu dobrodružných příhod, když se bezradně pokoušel o nejprostší práci farmářů, mlynářů, dělníků ze solných dolů, cihlářů nebo pekařů. Nikdy neuspěl a v následujícím příběhu se mu-

sel pokoušet o jiné řemeslo. Obvykle v jiném městě. Často i proto, že v místě, kde pracoval, se objevila jeho urozená žena.

Další příběhy zamilovaných pánů a otroků byly temnější a před lordy a paničkami se moc nezpívaly. Byly to příběhy o příliš krásné pokojové otrokyni, kterou žárlivá paní prodala do stříbrných dolů či nevěstince, nebo ji rovnou zavraždila. Krása, stejně jako všechny ostatní dary, byla pro bohaté požehnáním, ale pro chudé někdy prokletím.

Rozechvění z nebezpečí pro urozeného pána, z něhož si možná jeho přátelé utahovali, že je jako Starý Giles, se nedalo srovnat s tím, co musela prožívat pokojová otrokyně obávající se na jednu stranu, že nedostatečně potěší svého pána, a na druhou, že bude přistižena, jak ho těší až příliš.

Gavin se mnohokrát rozhodl, že obětuje pocit opětované lásky a bude mít Marissiu rád tak, jako pán miluje oblíbeného loveckého psa. Psa jste mohli milovat. Pes mohl milovat vás. Ale milovat psa, jako milujete ženu? Nepřirozené. Nesprávné.

Ať už měl jakékoli pochybnosti, spolu s vlastnictvím jejího těla si dávno získal Marissiino srdce, a nakonec, když si byl jistý, že jí na něm záleží víc než na čemkoli jiném na světě, ji postavil před důkazy, že ho špehuje pro Bílou, a předstíral, že se cítí být podveden tím, o čem beztak věděl, že je od začátku jediným účelem.

Samozřejmě že to bylo nefér. Jak by mohla Marissia tenkrát něco odmítnout samotné Bílé, své majitelce, když se s Gavinem ještě ani neseťkala? Jeho důmyslný plán však fungoval. Poté, co ji zostudil a vyděsil, s ní Gavin uzavřel dohodu: Marissia bude dál špehovat pro Bílou, ale bude se vždycky napřed ptát Gavina, co smí Orei Pullawrové sdělit a co ne. Budou určitá tajemství, o nichž se Bílá nesmí nikdy dovědět.

A potom, postupně, ji Gavin zasvěcoval do tajemství a falešných tajemství, vždycky sledoval Bílou, aby se přesvědčil, co ví, a vždy přitom testoval Marissiinu oddanost. A oddaná skutečně byla, takže jí Gavin dokonce světil i házení chleba. Neřekl jí, že je to pro jeho bratra dole, ale ona pochopila, že je to nějaké příšerné tajemství, a Orea se o něm nikdy nedověděla.

A teď byla Bílá, Orea Pullawrová, mrtvá, a nepoužila žádná tajemství, která jí Marissia světila, k tomu, aby ho zničila. Tak co je tohle za zradu?

KRVAVÉ ZRCADLO

„Marissio,“ řekl Gavin. „Proč jsi tohle dělala? Za co jsi jí dlužila věrnost?“

Marissia narovнала záda a pohlédla mu do očí. „Moje jméno je Marissia Pullawrová. Bílá byla moje babička. Ty jsi byl můj úkol. Nikdy jsem nebyla otrokyně.“

4. kapitola

Karris Guilová, Bílá, Orholamova vyvolená, Paní Sedmi věží, Paní Lámajícího se světla, Levá ruka Všemohoucího, hleděla na Jaspisy ze svých komnat na vrcholu arcimágovy věže. Její slovo bylo zákonem v každíčkém kousku země, kam až její oči dohlédly. Každý barvomág v Sedmi satrapiích jí byl zavázán poslušností. Pro většinu lidí byla téměř mýtickou postavou.

Nikdy se necítila bezmocnější.

Nehodlala dopustit, aby tomu tak bylo i nadále.

Okolo ní vyrůstalo dalších šest chromerijských věží, jako by ji objímaly, nacházely se však níže než arcimágova věž, jako děti, objímající její nohy, představující spíše břímě než útěchu. Úkoly, za jejichž splnění zodpovídala, povinnosti, jimž musela dostát, a obojího bylo až příliš. Karris, jíž byly vždy blízké modré ctnosti pořádku a hierarchie – blízké, avšak pohřbené pod jejím prostopášným zhmožňováním zelené a červené – si dělala seznam nejen faktů, jimž musela čelit, ale také činů, které bude muset podniknout kvůli každému z nich, a emoce prozatím odkládala stranou.

Zbývalo jí jen pár minut, než dorazí Andross Guile, a potřebovala na tu konfrontaci všechny své schopnosti. Než přijde, musí si ona vytvořit vlastní plány, protože jestli nebude mít pevně určený směr dřív, než začne mluvit Andross, vmanévruje ji tak šikovně do vlastních cílů, že z toho Karris vyjde s přesvědčením, že to byl její nápad.

Gavin byl pryč. Její manžel, zlomený arcimág – kvůli jehož záchraně riskovala válku s Parií i Ruthgarem – zmizel. Jakmile se vrátila z ceremonie, kde ji pomazali za novou Bílou, poslala celou jednotku Černé stráže na kliniku léčitelů, kde ho nechala. Našli kliniku v troskách. Nikde nikdo. Kolem krvavé cákance. Dveře vysazené z pantů.

Mám kontakt, který má v té ulici tavernu.

- *Zeptat se kontaktu, jestli se dnes v sousedství neobjevili nějakí nezvyklí lidé.*

KRVAVÉ ZRCADLO

Ale co se na Den slunce považovalo za nezvyklé? Město bylo přečpané návštěvníky mířícími ve svatý den na slavnosti; všichni, od poutníků po piráty, se nahrnuli do města, aby oslavovali.

V dále se pořád ještě kouřilo z dělostřelecké věže, která střežila Východní zátoku. Bylo tam sedmdesát mrtvých. Šedesát čtyři z nich byli potvrzeni jako gaunerři ze Světelné stráže Androsse Guila. Šest bylo neznámých.

Ne, pět neznámých; jeden z mrtvých byl hlášen jako velitel Železnák nebo možná jeho bratr Cloumák.

- *Jít se osobně podívat na to tělo a potvrdit, který z mých přátel to je.*

Ne, to nebylo vůbec správné.

- *Jít se osobně podívat na to tělo a potvrdit jeho identitu.*

Pomalou vydechla. Slzy teď nepřicházely v úvahu. Ne, když ji lidé potřebovali. Její Černí strážci potřebovali vidět, že je silná. Andross Guile musel vidět, že není slabá.

Pak ještě klesly z vrcholu Arcimágovy věže dva velké zuby cimbuří, aby se staly protizávažím pro dva velké únikové kabely, každý jiný, které vyskočily z ukrytých míst – únikové cesty, o nichž Karris nikdy neslyšela jedinou zmínku, byť třeba šeptem. Očividně o nich nevěděl ani nikdo jiný, protože se o nich nikdo nezmiňoval. Jeden fungoval špatně.

Avšak ten druhý pracoval správně a Kip se svojí jednotkou – Mocní se jim říkalo – utekli.

- *Dyslechnout Carvera Černého. Věděl o téhle únikové cestě?*
- *Pomluvit se s Carverem Černým, aby pověřil stavitele a skupiny otroků navrácením zubů cimbuří zpátky na místo a opravou rozbitého mechanismu.*
- *Jmenovat stavitele z řad barvomágů a lezce na lanech, aby opravili a znovu ukryli kabely.*

BRENT WEEKS

Otázkou, která si žádala odpověď, zůstávalo, proč vlastně Mocní potřebovali utéci. A jestli Karris běsnila, že někdo prozradil prastaré tajemství o únikových cestách, pak zuřila ještě víc, že pro to měli dobrý důvod. Zatímco Karris a Kolorové a Vznešení satrapové byli zaměstnání volbou nové Bílé, někdo v téže věži likvidoval Černé strážce.

Kip byl pryč. Kromě toho, že byl jejím nevlastním synem, byl také devět měsíců jejím učedníkem a jí na něm velice záleželo, i když to moc neuměla dávat najevo. Podle Černé stráže se Světelní strážci pokusili Kipa zavraždit, aniž by k tomu byli vyprovokováni, a oddělali Gosse, jednoho z Kipových Mocných. Černá stráž dostala očividně rozkaz držet se zpátky a oni – aby je za to vzal d'as! – poslechli.

- *Zjistit, kdo jim přikázal držet se zpátky.*
- *Dyslechnout každého z hlídkových kapitanů.*
- *Dyzpovídat člena Kipovy skupinky, který tu zůstal - Daelose. Přišel ke svému zranění při útěku?*

Tisis Malargosová, mladší sestra Eirene Malargosové – skutečné síly v Ruthgaru – zmizela. Na seznamu Karrisiných aktuálních problémů se nacházela hodně dole, avšak probíhala válka a podobné detaily by neměly zůstat opomenuty. Tisis byla rukojmím Chromerie, které mělo zaručit loajalitu Ruthgaru. Proč teď prchla? Rukojmí, které uprchne bez svolení, znamená porušení dohody a tím pádem technicky vzato vyhlášení války.

- *Najít Tisisiny přátele a otroky. Dyslechnout.*

Velitel Železnák byl pohřešován. Promachos Andross Guile ho zbavil funkce, ale Karris bude bojovat zuby nehty, aby ho dosadila zpátky. Samozřejmě že ho musí nejprve najít, naposledy byl viděn, jak míří do doků – což by přesně udělala ona, kdyby náhle ztratila své postavení a věděla by, že je Andross Guile proti ní.

Drahý Orholame, co když je ten mrtvý pod dělostřeleckou věží opravdu Železnák?

- *Zničit Světelnou stráž. V případě nezdaru nasadit do této organizace špehy na vysoké pozice.*

KRVAVÉ ZRCADLO

Bez ohledu na to, zda je ten mrtvý Cloumák nebo Železnák, jak zemřel? Co se stalo?

- *Dyslechnout přímo některé Světelné strážce.*
- *Probrat to s Carverem Černým.*
- *Dajít místní, kteří viděli, co se stalo.*

Jak najde Železnáka? Jak ho dosadí zpátky?

- *Říct všem Černým strážcům, aby hledali Železnáka. Nabídnout odměnu. Udělat všechno. Nabídnout mu, co chce, pokud se vrátí.*

Železnák byl jedinou osobou, které mohla Karris bezvýhradně důvěřovat, protože –

Marissia zmizela. Jakkoli to bylo těžké přiznat, byla tohle pro Karrisiny nové povinnosti nejhorší rána ze všech. Marissia byla hlavou všech špehů Bílé celé léta, dokud je Karris nezačala nedávno přebírat.

Karris myslela, že se mezi nimi možná vyvinulo něco jako kama-rádství, takže Marissiaina zrada se jí hluboce dotkla. A kdo ví, co vzala s sebou...? Nebo koho.

Drahý Orholame. Co když Marissia unesla Gavina? Ale co mohla Karris dělat? Zdálo se to beznadějně. Nebyly vůbec žádné zprávy o tom, kde se nachází jak Marissia, tak Gavin. Jenže ta žena s ním přece nemohla uprchnout bez pomoci. Neměla žádné posluhovače ani rodinu, takže to znamenalo, že má peníze.

- *Provéřit všechny špehy. Dřít, jestli jsou všichni loajální mně, nebo ještě Marissii.*
- *Přesunout všechny peníze na nové účty.*
- *Pokud možno určit, kolik Marissia ukradla. Jak? Tím, že se obrátím na Turgala Onesta? Ten mladý bankovní synek bude mít teď příležitost ukázat svou cenu.*

Jedinou dobrou zprávou bylo, že bez ohledu na to, jak vysoko se Marissia vyšplhala, to byla pořád otrokyně. Její nastřížené ucho zna-

menalo, že bude mít problém udržet si moc, kdyby neměla peníze. Peníze. Odpověď na tuhle zmiji zní peníze.

Ale tohle všechno byly jen snahy o záchranu. Toto všechno bylo pouze šlapání vody poté, co se loď potopila. To nestačilo. Karris potřebovala plavat ke břehu.

Ona byla teď Bílá. To znamenalo, že byla zodpovědná za všechny barvomágy v Sedmi satapiích. Měla teď na starosti Chromerii a Velký a Malý Jaspis. Postarat se o ně znamenalo, že fyzické zbraně brutální síly, které tak dlouho milovala, se již pro úkol, který ležel před ní, nehodily.

Musela vyhrát válku.

□ *Vyhrát válku.*

Udělat z toho položku na seznamu, jako by něco tak nesmírného bylo lépe pochopitelné, když to násilím vepete do slov.

Vyhrát bitvy nebude stačit. Sedm satapií nevyhrávalo bitvy jen čistě skrze počet zabitých. Avšak jejich počty každou noc odtékaly, zatímco Barevný princ rozšiřoval své řady.

Karrisina válka se nebude vést na bojištích. Na ní bude, aby dala lidem Sedmi satapií dobrý důvod bojovat, krváčet, umírat a zabíjet. Ostatní budou v této bitvě mečem. Ona bude bičem a perem.

Musí pro tuto válku sjednotit Sedm satapií. Kdokoli, kdo by tomu cíli odporoval, kdo by vzdoroval jí, musí být umraveněn nebo zdrcen.

Někdo zaklepal na dveře a nyní již všudypřítomní Černí strážci ohlásili Androsse Guila. On byl jenom první test.

Je krásné začínat tím jednoduchým.

Andross Guile vypadal, jako by si pro sebe nakradl všechno mládí, které Karris za posledních pár měsíců ztratila. Nejen že se zmenšovalo jeho malé kulaté panděro nebo že jeho kůže, dříve sinálá od toho, jak se dlouho ukrýval před zrakem slunce, začínala zase získávat barvu. Měl rovná záda, hlavu držel vztyčenou, dával na odív široká ramena a mocnou guilovskou čelist. Krize do něj numpovala energii.

Pro tyto časy tudíž dobrý muž.

A to je poprvé a naposledy, kdy budu vůbec uvažovat o Androssovi Guilovi jako o dobrém muži.

„Je milé tě vidět v tak náročné době, nejvyšší paní,“ řekl. Karris nehrála tu hru, kterou Andross tolik zbožňoval, Devět králů, ale v tomto okamžiku věděla, že má jen jednu kartu: svůj vlastní postoj.

Věděl toho víc než ona, takže by dávalo smysl se mu kořit. Kdyby byla Železnák, zeptala by se: ‚Co musíme udělat, abychom vyhráli tuhle válku?‘ Jenže v případě Androsse Guila nehrozilo, že by se pasovala do pozice jeho podřízené.

„Ti muži, které jsem zabila,“ řekla. „Jak se vyrovnáš s důsledky, které to má pro jejich rodiny?“

Jeho tvář skočila z mostu, snažila se převrátit a dala si placáka. „Já?“

Hleděla na něj jako na sobě rovného. Již předtím se pokusil použít volbu Bílé proti ní. Během testování se dva kandidáti – jeho tajní kandidáti – pokusili shodit ji z velkých disků, aby spadla a zabila se. Nedopadlo to pro ně dobře. „Když nic jiného,“ řekla, „máme stejné příjmení. To je problém... pro tebe.“

Ted' se zasmál. „Ó, to je zajímavá hra. Ha!“ Ještě chvíli se na ni díval a ona si na chvíličku představila, že je plešatý, protože jeho mozek produkuje tolik tepla, že mu to sežehlo všechny vlasy. „Spíš jsem doufal, že by ses mohla rozhodnout, že si necháš říkat svým panenským jménem, přičemž slovo ‚panna‘ je nutno používat jen... volně.“

Karris viděla, jak Černý strážce Gavin Greyling vyvalil oči. Nemohl uvěřit, že s ní Andross mluví tímto způsobem.

A v tom okamžiku děkovala Karris Orei Pullawrové, že jí zakázala používat červený i zelený luxin. Po letech, kdy neustále používala prchlivou červenou a impulzivní zelenou byl Karrisin jazyk jako břitva. Několik měsíců abstinence jí však dodalo novou trpělivost. Karris s modrou přezíravostí pustila tu urážku jedním uchem tam a druhým ven.

„Hmm,“ řekl Andross, jako by bylo pouze zajímavé, že se neurazila. Jako by hrál dobrou kartou a hra se nevyvinula tak, jak předpokládal, a tudíž, jelikož ho někdo porazil, to tímto pro něj skončilo.

Chtěla se kvůli tomu zlobit, ale to by bylo také zbytečné, ne? Místo toho by si měla zapamatovat: Andross udělá z osobních urážek neosobní, ne proto, že se tě snaží urazit, ale proto, že se snaží odhalit tvé slabiny.

„Nikdy pro to nebudu mít důkaz,“ řekla, „ale vím to. Pokusil ses mě zabít. Nebo jsi podpořil ty, kteří to zkusili. Pokud je mi známo, je

to totéž. Pouze jsem ti v tom zabránila, takže z mého pohledu je to tak, že když sis pod sebe nasral, taky si to uklidíš.“

Mezi Černými strážci náležejícími Karris a Androssovi proběhlo rozechvění. Všichni věděli, jak je Karris rychlá. Věděli, jak je dobrá v souboji beze zbraní. Měla Androsse Guila ve smrtícím dosahu. A Černá stráž měla chránit jak Bílou, tak promacha. Co mají udělat, když jeden napadne druhého? Odtrhnout od sebe rváče bylo daleko nebezpečnější a komplikovanější než jednoduše potlačit hrozbu.

Jenže Andross Guile se pouze chytil za nos a podrbal se na něm. Podíval se na Černé strážce, jejich zbraně a výhrůžné postoje. „Zadržte, děvka. Jste tu proto, abychom dobře vypadali, ne abyste doopravdy něco dělali.“

„Jelikož se bezdůvodně chováš jako šmejd k lidem, kteří ti nemohou vrátit úder,“ řekla Karris, „ráda bych něco podotkla.“

„Ach, prosím, udělej to.“

„Orea tě porazila. Střídal jsi proti nám své karty. Já vím, že ano. Koupil sis všech šest ostatních kandidátů, že ano?“

„Všech šest? To by bylo trochu moc, ne?“

„Myslíš si, že jsi ve všech svých hrách nejlepší. Ale Orea tě porazila. *Porazila* tě.“

Andross se usmál a pokrčil rameny. „Šťěstí,“ řekl, jako by Karrisino zvolení do funkce Bílé a smrt jeho dvou patolízalů byly jen maličkostí v nějaké přátelské sázce mezi kamarády.

„Žádné štěstí. Orholam obrací svou tvář proti pyšným, Androssi Guile.“

„Myslíš, že tě zvolil sám všemohoucí?“ zeptal se Andross pobaveně.

„To je přece smyslem celého rituálu, ne snad?“ zeptala se Karris.

Andross se zasmál, jako by nemohl uvěřit její naivitě. „Vytáhla sis jeden kámen ze sedmi. A možná v tom vůbec nemělo prsty štěstí, podle toho, jak moc se Orea ponížila, aby tě dostala tam, kde jsi. Vyhrálas. Nechej si své vítězství, ale neplet' si ho s božským posláním –“

„To přesně to je,“ skočila mu do řeči.

Odmíchl se a viděl, že ona to myslí vážně. „Ach, ty dokážeš převkapat, co? Nedokážu říct, jestli blafuješ, nebo jestli tomu doopravdy věříš. Ne, neříkej mi to. Mám tu nejistotu rád. Nejsi hráčka, ale jsi fascinující karta, že ano? Po všech těch letech konečně začínám chápat, co na tobě můj syn viděl.“

KRVAVÉ ZRCADLO

„Synové,“ opravila ho Karris. Oba se do ní nakonec zamilovali. K utrpení celého světa.

„Já jsem nezapomněl,“ řekl Andross, hlas náhle jako kámen.

Aha, takže to nakonec nebyly jen samé hry a hledání slabín a spouštěčů. Bylo v tom i něco osobního. Andross z tohohle všeho vinil ji? Z války, ze ztráty svých synů? Čirá, zaslepená drzost a hloupost.

Jenže Karris tu nebyla proto, aby zničila Androsse Guila. Byla tu, aby si z něj udělala partnera. Pravda, jejich problémy byly vzájemné. Jakkoli se jim to protivilo, byli k sobě připoutáni nejen v boji proti vnějším hrozbám, ale také proti vnitřním. Tři Guilové u moci šli proti tradici, ne-li proti zákonu. Nikomu nebude po chuti jeden Guile jako promachos, další jako zvolený arcimág a třetí jako Bílá.

Karris mávla na Černé strážce, ať si dají pohov. „Tak, co s tím?“

„S tím? Myslíš tím, že já mám urovnat tvou vraždu Jasona Jorvise a Akensise Azmitha? To jistě žertuješ.“

„Žádnou vraždu. Zrychlený soud zrádců. Což je také argument, kterým bych se obhajovala, pokud bych byla předvolána k soudu.“

„Ne sebeobranou?“ zeptal se Andross. „Drobná žena jako ty proti dvěma velkým mužům?“

Samozřejmě že jakýkoli soud by bolel. Lidé, kteří se nikdy neocitli v boji na život a na smrt, jako by si vždycky mysleli, že rozhodnutí učiněná ve zlomku vteřiny mohou být racionálně odůvodnitelná a že dobrý člověk se přirozeně vždy rozhodne nejlépe a potom bezchybně provede to, co měl v úmyslu.

Sebeobrana by byla ten silnější argument, jak Andross věděl. Ti dva muži měli Karris jako terč pro nájemnou vraždu a oba byli větší a silnější než ona.

Mohla říct, že byla vyděšená. Jestli se někomu její reakce zdála nepřiměřená, neměl by zapomínat na to, že je drobná žena a proti ní byli velcí, hroziví chlapi. Udělala pouze to, co ji při tréninku učili: odstranila hrozbu.

To všechno byla pravda, ale nebyla to celá pravda.

Karris se nebála. Boj byl děsivý: mohli jste dělat vše správně, a přesto vás mohla zabít zbloudilá kulka, chyba spojence, nebo prostě pitomá smůla. Bojovat proti dvěma idiotům bez výcviku jako muž proti muži? To už tak děsivé nebylo.

Možná byla schopna je zachránit, ale měla čas jen na dvě myš-

lenky, zatímco se útočníci drželi a balancovali na okraji testovací plošiny: První byla, že to jsou synové ze šlechtických rodin, kterých byla potřeba ve válce, a tudíž jim zrada a bezbožnost a vražda projdou. Druhá byla, že to Karris nedopustí.

Sebeobrana byla po právní stránce dokonalou obhajobou, jenže dát najevo lidem, že se jejich nová Bílá bojí, nebyl způsob, jakým si přála zahájit své funkční období.

Nebo mohla poukázat na to, že při volbě, jak byla prezentována, neexistovala vlastně žádná pravidla ani zákony kromě toho, že nikdo z nich nesmí zhmotňovat. Ten, kdo se vrátí, bude Bílý, a Bílý je imunní vůči trestnímu stíhání. Další dokonalá a opravdová obhajoba.

Jenže... dát se cestou obviňování ze zrady bez důkazů? To tyto rody rozerve. Pokud během následného vyšetřování někdo povolí a přizná, že se pokusili volbu Bílé zmanipulovat, nepochybovala Karris o tom, že by všechny prsty nakonec ukazovaly na Androsse Guila. Musel by být odsouzen jako zrádce a kacíř a popraven Orholamovým pohledem, spolu s kdovíkolika dalšími.

Andross řekl: „Jestli se vydáš touto cestou, fatálně oslabíš naše válečné úsilí.“

„I kdybych uspěla,“ připustila Karris. Dát dohromady spojení nebude snadné, když zničila několik mocných rodin a dokázala, že v samém srdci Chromerie bují korupce. „Nezvolili mě Šedou. Jsem Bílá. Co je bílá bez čistoty? Dost zlé je už to, že náš promachos je bezvěrec.“

Andross Guile se na ni dlouze, pátravě zahleděl. „Náhle jsi tak šíl... Tak zanícená.“

„Hmm,“ řekla Karris.

Andross po dlouhé chvíli řekl: „Postarám se o Jorvisovy a Azmi-thovy. Soud nebude nutný.“ Kývl a už se měl k odchodu, když se zastavil. Ušklíbl se. „Smím nyní odejít, nejvyšší paní Guilová?“

Trochu se na oplátku zakřenila – neuškodí, když mu dopřeje pocit, že jeho charisma působí dokonce i na ni – a udělala gesto, jako že je propuštěn.

Až když se za ním zavřely dveře, začala zase dýchat.

☒ *Přežit první setkání s Androssem Guilem.*

5. kapitola

Teia ten vzkaz na posteli objevila v noci, v Den slunce. Byl jednoduše přehnutý a zalepený kapkou červeného vosku, na němž nebyla vyražena žádná pečeť. Teia rozšířila oči do parylu, neviděla nic podezřelého a zvedla vzkaz: „Hlas se u Zbabělství 27. Hned.“

Žádný podpis.

Zbabělství nebylo pouze jevem, který Teiu dusil, ale říkalo se tak i šestému patru na temné straně červené věže.

Když měla Teia sloužit dvěma pánům, kteří vyžadovali absolutní diskrétnost, byl problém v tom, že netušila, jestli jí ten vzkaz nechala Karris, nebo Vražda Ostrý.

Doufala, že to byla Karris. Měla toho k hlášení tolik, že to bylo až směšné.

Taky už dva dny nespala a necítila se nejlépe. Nedostatek spánku vedl nevyhnutelně ke špatným rozhodnutím. Jestli byl tenhle vzkaz od Řádu, nemohla si žádná špatná rozhodnutí dovolit.

Naléhavější otázkou však bylo, co má Teia dělat s objemným pláštěm. Ale co s ním nyní mohla dělat? Nechat ho v kufru na konci lůžka? Nebo že by poklad nedozírné hodnoty jen tak pověsila na věšák? Jistěže ho mohla zamaskovat, ale za co? Co když přijde pradelna a sebere ho? Co když se při praní zničí jeho magie?

Trenér Fisk kdysi na svých hodinách uboze přeložil staré parijské přísloví: „Nepotřebný meč může být položen, ale potřebný meč nemůže být vyroben.“

Jakmile si domysleli, co to ve skutečnosti znamená, všichni mladí Černí strážci si vzali ten vzkaz k srdci: Měli u sebe dvě nebo více pistolí; měli záložní čepele a skryté čepele; během celého boje za útěk z Chromerie myslela Teia na svůj oštěp na provaze. Nechala ho v tělocvičně. Pořád byl tam dole. Bude si muset vystačit s parylem, meči, dýkou a trombonem.

Orholame, smiluj se nad její duší, ten trombon. Kolik z těch Světelných strážců, které zasypala trombonem u výtahu, zemřelo? Ona je *zabila*. A ještě více ji snad děsilo, že z toho ani neměla špatný pocit.

BRENT WEEKS

Ale čert je vem. Snažili se zabít její přítele.

Podívala se na plášť, stále ještě nerozhodnutá. Opravdu nevěděla moc o tom, jak funguje. U Černé stráže ji učili, že si s sebou člověk nemá brát do boje zbraň, s níž se neseznámil.

Rozhlédla se. Nikde nikdo. Zavřela oči a představila si okázalý abornejký mušketýrský plášť. Shlédla.

Celé ligu brokátu a hvězdného nebe v ceně zlatých medailonů na modrém veluru, špičaté náramenice z leštěného stříbra a škrobený límec.

Dotkla se ho a čekala, že její prsty projedou iluzí.

Všechno to bylo hmatatelné. Skutečné.

To přece nebylo možné. Muselo to být ukrutně mocné kouzlo, když oklamalo nejen její oči, ale její mysl. Teia pevně zavřela oči, několik nádechů čekala, dotkla se pláště znovu a upnula se při tom k jistotě, že ta iluze zmizí.

Bylo to pevné. Reálné.

Mistrovský plášť nebyl pro zábavu.

Bylo příliš nebezpečné si ho oblékat, dokud nepřijde na to, jak ho ovládat. Opět se soustředila a plášť se změnil v nudnou jednotvárnou šed', jakou mají začátečníci u Černé stráže, barva byla opotřebovaná a vybledlá a plášť příliš krátký, než aby si ho mohl půjčit někdo jiný z nováčků. S rychlou modlitbou ho pověsila na háček na konci pryčny, vzala svůj opravdový začátečnický plášť a odešla.

Cesta do červené věže znamenala rychlou chůzi po vyvýšených mostcích, klenoucích se ve vzduchu mezi arcimágovou věží a šesti ostatními věžemi bez vnějších podpor a třpytících se jako pavučina pokrytá rosou. Teia vyběhla po schodišti pro otroky do Zbabělství a Odvahy, šla do tmavé části věže a našla místnost dvacet sedm. Zaklepala.

Nikdo neotvíral. Místnost dvacet sedm byla na vnějším okraji temné strany věže; Teia se podívala do chodeb stáčekjících se všemi směry a přemýšlela, jestli zahlédla otroka, jak odchází stinnou chodbou. Bude lepší, když ji neuvidí vůbec nikdo. Leda by to byl její kontakt?

Jestli ano, asi by ho nepotěšilo, kdyby ho začala otravovat takhle otevřeně, takže místo toho zkusila západku. Odemčená. Jednou se nadechla, přivolala paryl a šla dovnitř.

KRVAVÉ ZRCADLO

Do tváře ji zasáhl paprsek světla a po relativní tmě ve Zbabělství ji oslnil. Světlo proudilo ze světelné šachty, společného rezervoáru čistého slunečního světla, které se odrazilo prostředkem každé z věží z mnoha zrcadel nad nimi.

„Zamkni dveře,“ řekl hlas. Zněl trochu nepřírozně a Teia okamžitě věděla, že je upravený. Karris měla obojek, který tohle uměl. Jenže Karris by nyní neskrývala před Teiou svou identitu.

To znamenalo, že má Teia schůzku s jedním z vrahounů Řádu.

To zjištění ji podivně uklidnilo. Přinejmenším věděla, čemu čelí.

Zamkla dveře. „Dovolíte?“ zeptala se a mžourala. V místnosti byla až na ten jediný paprsek světla tma a dveře za ní byly potaženy černou látkou, která absorbovala světlo, aby se neodráželo po místnosti a neozářovalo ji.

„Světlo oslepuje,“ pronesla postava sedící v hlubinách místnosti.

Teia zvedla ruku, aby se ochránila před paprskem. „Právě proto do něj nezáírám přímo,“ řekla. „Kdo jste? Mám toho hodně na práci. Na dětské hry nemám náladu.“

S klapnutím se zavřela clona a místnost se ponořila do černé tmy.

Okamžitě vykouzlila parylovou pochodeň a rozšířila oči.

„Nic z toho!“

Ztuhla. „Nic z čeho?“ Mohla to být hádanka.

Zavládlo hadí ticho. Teia cítila, jak se strach vrtí hluboko ve svém doupěti a kroutí se jí v žaludku jako starý drak v neklidné dřimotě.

„Diakoptês byl stvořitelem čoček, víš?“ řekl hlas.

Když mluvil někdo z Řádu, znělo to, jako by hovořil jiným jazykem. Diakoptês. Teia si to jméno pořád musela v duchu překládat jako Lucidonium. Pro Chromerii byl tím, kdo jim přinesl osvětlení, když byli uvězněni v temnotě pohanství. Pro Řád to byl velký zrádce, ten, kdo je zlomil.

„To jsem se doslechla,“ řekla Teia.

Kipovi dal jeho otec Gavin jakési čočky, údajně zhotovené samotným Lucidoniem, a nejcennější mezi nimi byly infračervená a ultrafialová čočka, které umožňovaly kterémukoli barvomágovi vidět v odpovídajícím spektru. Ať už to skutečně bylo dílo Lucidonia, či nějakého jiného génia, ty čočky nikdo nikdy nenapodobil. Jenže drak v jejich útrobach teď zcela procítl a pořádně sebou mlátil.

„Vy máte parylové čočky?“ zeptala se Teia. Nemohla tomu uvěřit.

„Nejsi hloupá. To je dobře. Požaduji od svých Stínů jistou minimální inteligenci, přestože zrovna tvůj pán to má s odřenýma ušima.“

Nikdo z toho mála lidí, kteří o Vraždovi Ostrém věděli, o něm nemluvil s takovým opovržením. Nikdo by si netroufl, snad kromě...

Teia padla na kolena. „Mistře. Můj pane.“

Přišlo to tak samo, poslušnost, podřízenost. Tolik let jako otrokyně.

Bylo však správné se bát. Tohle byl sám Stařec z pouště.

Nepohnul se. Dlouho nepromluvil.

Teia rozšířila oči do infračervené citlivosti, ale on nebyl nic víc než teplá šmouha ve tmě. Pravděpodobně byl oděn do mnoha vrstev a tvář měl tak tmavou, že musel přes ni mít silnější vrstvy pro případ, že by použila paryl a on to nepostřehl. „Můj pane?“ zeptala se Teia nakonec.

„Nikdo nesmí v mé přítomnosti nosit pláště. Odlož ten svůj na háček u dveří.“

Sundala plášť a pomalu vstala, jistá, že na ni míří mušketou. Šát-rála, dokud nenašla háček, a pověsila na něj plášť.

Správná volba. Pro jednu jsem učinila správné rozhodnutí, když jsem nechala svůj plášť v pokoji.

„Zatáhni za háček dolů,“ řekl tiše.

Zatáhla za háček a jakýsi mechanismus s cvaknutím sevřel plášť a zajistil jej na místě. Takže Stařec z pouště byl paranoidní kvůli svým Stínům a jejich pláštům, i když věděl (nebo si myslel, že ví) přesně, které pláště mají.

Teia hádala, že to byl možná jediný způsob, jak se stát starcem, když člověk řídí síť nájemných vrahů.

V místnosti rozkvetlo chladné modré světlo. Nebylo to pro její dobro. Napadlo ji, zdali to znamená, že je modrým barvomágem, nebo jestli jen chtěl vidět, jak se tváří, když s ní mluví.

Ze zavínutého roucha se opět ozval jeho upravený hlas. „Před nějakým časem jsi byla viděna při individuálním tréninku s Karris od Bílého dubu.“

Teie se sevřelo hrdlo. „Ano, můj pane. Ti, ach, tyhle lukostřelkyně, mají jedna o druhou takovou péči.“

„O tebe jevila obzvláštní zájem.“

Teia nedokázala poznat, zda je to otázka, nevěděla, zda se v té větě neskrývá nějaké podezření. „Zdálo se, že mě má ráda. Několikrát jsme spolu trénovaly.“

„Ze všech tvých činů mi vyplývá, že bych ti měl důvěřovat, Adrasteio. Ale přece jen...“

Nic neříkala.

„Krise je jednoduše příležitost maskovaná v pláštiku nebezpečí. Na druhé straně víš, co se říká o starých válečnících a nebojácných válečnících.“

„Ech.“ Nevěděla.

„Aha, to je v pořádku. Otrokyně. Ne hloupá, ale ani vzdělaná. To je jedno. Otestuji si tvou loajalitu. Věčný problém tajného řádu, není-liž pravda? Nebezpečí infiltrace? Tak rychle ses vypracovala. A díky svému nadání jsi natolik užitečná, že je těžké nezadat ti nějaký úkol. To pokušení by možná mohlo mít i smysl. Hmm.“

Teia opět čekala a srdce jí bušilo. Nastavila prázdné dlaně, bezmocná, ale neřekla nic. Tady existovaly hranice a za překročení kterékoli z nich by ji mohli zabít. Na druhou stranu nesměla dávat najevo příliš mnoho sebekontroly ani trpělivosti a nesměla působit příliš sebejistě.

Nakonec vymrštila ruce do vzduchu. Hrála rozzlobenou dívku, která si otevře pusku na kohokoli. Taky mohla hrát zcela sama sebe. „Nemůžu dělat –“

On ji však okamžitě přerušil, jako by je chtěl oba ušetřit důsledků toho, co by mohla říct: „Mám pro tebe úkol. Nová Bílá je izolovaná, obklopená nepřáteli, všichni její nejdůvěryhodnější přátelé prchli nebo zemřeli. Dostaň se do její blízkosti.“

„Blízkosti? Jsem v Černé stráži. Jakmile složím finální přísahu, budu v její blízkosti neustále.“

„Chci, aby ses stala něčím víc. Bude potřebovat důvěrníci. Staň se jí.“

Byly to ty nejlepší zprávy, které mohla Teia slyšet, přesto však sklesla. „Já jsem... Jsem nováček. Ona je Bílá!“

„Orea Pullawrová si takhle vzala pod ochranná křídla ji samotnou. Vžij se do toho. Zaříd', aby měla pocit, že dělá dobře, když tě přizve k sobě. Je to rozkaz.“

„Ano, můj pane,“ řekla, jako by to považovala za něco, co je daleko za hranicemi jejích možností.

„Adrasteio. Ty ji obdivuješ, že ano? Máš ji dokonce ráda.“

Teia polkla. Lhát, nebo nelhat? „Ano, můj pane.“

„Nikdy nezapomínej.“

„Nezapomínej?“ zeptala se Teia. Hrát si na malou hloupou holku nikdy neuškodilo.

„Mohla bys být povolána k tomu, abys ji zabila a přitom zemřela.“ Teia se uklonila. „Ano, můj pane.“

„Máš pochybnosti?“

Kývla a pořád ještě zírala do podlahy.

„Dobrá. Jsi upřímná. Bylo by mi divné, kdybys neměla otázky. Adrasteio, tvoje práce je tak tajná, že bude pro tebe těžké naučit se moudru Karmínové cesty. Ale mohu ti říct toto. Budeš důležitá. Pro Chromerii jsi osvobozená otrokyně. Pro nás jsi žena, která změní svět a učiní jej lepším, byť za cenu vlastních obětí.“

„Ano, můj pane.“

„Děláš si starosti o Kipa?“ zeptal se.

„Kdysi řekl, že se ho Rád pokusil zabít. Paní... Hillelová?“

„Vskutku. Byla jedna z našich nejlepších. Neboť kdo by čekal, že bude tlustá žena středního věku nájemnou vražedkyní? Přesto nebyla Stín.“

„Já... On byl v mé jednotce a byl to můj majitel, můj pane. Nenáviděla jsem své otroctví – nenáviděla jsem i to, že musím být jeho otrokyně – ale byl na mě hodný. Neznásilnil mě.“ Teia musela přiznat svou náklonnost ke Kipovi. Když dívka prozradí kus tajemství, které po ní nikdo nechtěl, možná si to spletou s upřímností.

„Schválně se poslouchej,“ řekl Stařec. „Tak on tě neznásilnil. A to podle tebe znamená, že je hodný? Copak nevidíš, jak je to ubohé? Celý tenhle systém vlády, náboženství, společnosti... vede k tomu, že tady stojíš a říkáš, že muž je hodný, protože tě neznásilnil.“

Teia zaváhala. „Já... Taký se mi to nezdá správně. Ale... nebudete po mně chtít, abych ho zabila, že ne, pane? Mohu to od vás žádat?“

„Ach ne, dítě. To se nikdy nestane. Kip není náš nepřítel. Zpočátku jsme ho považovali za nepodstatného a v jeho eliminaci jsme viděli dokonalý způsob, jak se přiblížit k Androssovi Guilovi, který se chtěl zbavit nepohodlného bastarda. Byla to chyba. Od té doby jsme se poučili. Na to ti přísahám, Adrasteio. Nikdy nebudeš muset nic podniknout proti Kipovi.“

Stařec z pouště byl velmi dobrý v tom, co dělal. Byl velmi, velmi dobrý. Možná za to mohl upravovač hlasu. Možná že Teia strávila nějaký čas ve společnosti těch, kteří byli velmi dobří. Ale ať už to

bylo čímkoli, Teia zkrátka poznala, že lže. Jakési drobné chvění v jeho hlase, nějaká o zlomek vteřiny zkrácená pauza, jako by to měl předem nacvičené, ta afektovanost a žádné stahy svalů.

Z nějakého důvodu to byl až doteď zkrátka úkol. Nyní se však v její duši zažehla náhlá jiskra pobouření. Říkáš mi, že nejsem otrokyně, ale jednáš se mnou jako s tupcem?

Za jak velkou hlupačku mě máš?

Stařec musel být zvyklý jednat s idioty. Myslel si, že může Teiu pomalu vtahovat do svých chapadel, až pro něj Teia udělá cokoli?

Ale, podívejme se, malá holka, bývalá otrokyně, mrňavá a hloupá. Když ji budu chtít obalamutit, nedá mi to ani moc práce.

Jako by ji Stařec zašlápl hned poté, co se vylíhla z kukly – z té obyčejné staré lži jménem „já jsem otrokyně“ – a udělal to dřív, než stihla roztáhnout křídla.

„Jsi mladá a o naší víře toho víš ještě málo. Je přirozené, že máš otázky,“ řekl Stařec s maximálním sebevědomím.

Ach. Polib. Si. Prdel.

Tahle *malá holka* tě roztrhá na kusy, Starče. Právě ses stal mou životní misí. Co to říkal Kip? Slovo Diakoptês přesně neznamenalo „ten, kdo láme“, jako spíš „ten, kdo rve na kusy“, kdo ničí beze zbytku. Za sebe i za Diakopta, Teia toho bastarda zničí.

„Asi právě jednu mám,“ řekla. „Bude to stát za to?“

„Ó. Ach, ano. Rozbouráme všechen klam tohoto světa a zlomíme jej. Ukážeme, jak je Chromerie nesmyslná. Zabijeme samotného jejich boha a budeme se dívat, jak před našim nelítostným světlem prchají do tmy jako švábi. Zničíme samotné základy, na nichž spočívá jejich moc, až na samém konci poznají, že jsme to udělali pro dobrou věc.“

Teia našpulila rty a zuřivě přikyvovala. Zhluboka se nadechla, jako by tohle bylo vše, v co kdy doufala.

Tohle nebyli blázni. Byli něco nebezpečnějšího. Byli to fanatici. Nebezpečnější než obyčejní zlí lidé, protože oni se nikdy nezastaví. A také to byli větší šílenci. Fanatici vždycky touží vysvětlovat, získávat další ovečky.

„A nyní,“ řekl Stařec, „přichází odměna za tvé dobré služby. A také, jak předpokládám, test, abychom se přesvědčili, zda jsi skutečně tím, čím se jevíš. Jsi dítě hořkosti, že?“

BRENT WEEKS

Teia zlostně vzhledla, ale rychle ten výraz zahladila. Zaváhala. „Nesnáším, když mi někdo křivdí,“ řekla. On mluvil s mistrem Ostrým. Ostrý mu musel říct, jak moc se chtěla všem pomstít. Nyní musela hrát svou roli. Nesměla ani mrknout. Nikdy, jestli chtěla tuhle práci zastat.

„Trochu zahýbáme s rozpisem služeb, aby ses dostala do blízkosti nové Bílé. Okamžitě se k ní začneš přibližovat. Mezitím... během následujících tří dnů označ jednu osobu parylem. Kohokoli, řekněme, kdo ti ukřivdil. Nebo kohokoli si přeješ. Neoznačíš však nikoho od Černé stráže. Ani žádné šlechtice. Ta osoba bude ještě téhož dne mrtvá. Můj dar pro tebe.“

6. kapitola

☒ *Předvolat Zymuna.*

Karris se sice na tohle teď vůbec necítila, ale nehrozilo ani, že by se tomu mohla vyhnout. Odmítla Zymuna po narození; jestli tu urážku nyní zopakuje, v tuto hroznou noc všech nocí, určitě jí to nikdy neodpustí.

Odpustit sama sobě už nepřicházelo v úvahu.

„Nejvyšší paní?“ řekl Gill Greyling. Musel si vzít dvojitou směnu, aby byl ještě teď ve službě.

□ *Urychlit povýšení nových Černých strážců, třeba i na úkor kvality.*

Trenér Fisk – nyní velitel Fisk – bude vyvádět, ale ona mu pomůže vybrat mezi nimi ty s přirozeným talentem. Začátečníci se budou muset učit přímo v boji. Bude to znamenat více mrtvých, ale nasazení strážců-veteránů, kteří byli permanentně unavení, by znamenalo také více mrtvých, a když ztratí příliš mnoho veteránů, celá stráž bude ochromena na celá desetiletí.

Ať umírají mladí, aby staří mohli spát.

Zatraceně.

Pokynula Gillovi, aby otevřel dveře. Tento den byl příliš dlouhý. Ale jestli to pro ni byl dlouhý den, pak pro Zymuna se musel podobat noční můře. Byl povolán, tak záhy po příjezdu na Velký Jaspis, aby se ujal rituálu Osvobození. Sedmdesát pět starých barvomágů se dnes podvolilo jeho noži. Karris si neuměla představit, jak se musel cítit.

Gill neposlechl okamžitě, místo toho jí dopřál několik chvil navíc, aby se stihla dát dohromady, a vůbec nekomentoval její stav. Přestože byl Gill nový, bude z něj vynikající Černý strážce. Nejlepší z nich se nestarají pouze o fyzickou pohodu těch, které hlídají. Když byl konečně spokojen, otevřel dveře.

Zymunovi Guilovi bylo sedmnáct, ačkoli v nejlepším oděvu kan-

didáta na arcimága vypadal starší. Stylově učesané černé vlasy, široká ramena, modré oči již zbarvené luxinovou duhou, široký nos a brutálně dobrý vzhled, který se zdál být u Guilů dědičný.

„Nejvyšší paní,“ řekl, z úklony hladce poklekl a na důkaz podřízenosti se dotkl její nohy. Vzhlédl k ní a polkl. „Matko.“

Civěla na něj, jaksi neschopna se pohnout a odpovědět. Tolik se podobal mužům z rodiny svého otce, temné zrcadlo jejich pohlednosti. Nemohl by být alespoň trochu podobný jí?

Kdyby se jí více podobal, usnadnilo by to tuto schůzku, nebo ztížilo?

„Zymune,“ dostala ze sebe. Vzala ho za ruku a pomohla mu vstát. Chybně si její pomoc vyložil a okamžitě ji objal.

Ztuhla, ale on si toho nevšímal.

„Matko. Matko, tolik jsem se bál, že mě nebudeš chtít vidět.“ Jeho hlas balancoval na pokraji pláče.

Nemohla se pohnout. Nemohla promluvit.

Odstoupil a získal nad sebou kontrolu. Letným dotekem osušil v koutcích očí slzy, které ona ani neviděla.

„Já se... omlouvám,“ řekl. „Nechal jsem se unést. Bylo to nevhodné. Odpuť mi, nejvyšší paní.“

Odpustit jemu? Slova, která stěží posbírала, se jí zadrhla v krku.

„Ne...“ Chtěla říct „Ne, synu,“ ale nemohla ta slova dostat ze rtů. „Ne, to já bych se měla omlouvat. Víím, že tvůj den byl mnohem, mnohem těžší než můj.“

Půl okamžiku se na ni nechápavě díval. „Ano – ano, já... Opravdu nevím, jak se mám po dnešku cítit.“

„Nemusíš se cítit tak, jak se od tebe žádá, Zymune,“ řekla. „Jak se cítíš ty sám?“

Pátral v její tváři, pak se odvrátil. „Jak to dělal otec?“

„S nesmírným odporem a hroznými pocity viny,“ řekla Karris. „Ale, samozřejmě mezi námi, Gavinova víra v Orholama a Chromerii jako takovou nebyla nikdy silná. Měl problém uvěřit, že by Orholam žádal zabíjení nevinných, ať už přísahali na cokoli nebo s tím souhlasili. Pokaždé mu to rvalo duši. Nevěděla jsem, jestli to pro tebe je jednodušší, protože jsi mladší nebo máš více víry než on.“

„Kéž bych měl, matko. Chtěl jsem být silný kvůli tobě. Byla to ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy v životě udělal.“ Mocně si povzdychl.

„Snažil jsem se na to nemyslet. Ale je dobré cítit tímto způsobem Orholama, je to tak?“ Vzhlédl k ní, jako by si chtěl ověřit její reakci. „Jen doopravdy žasnu nad zbožností těch, které jsem dnes osvobodil ve světle. Jsou pro mě jako hrdinové. Sebeobětování, které podstoupili v tento den, bylo tolik inspirující. A kdybych neměl tak dobrý výcvik, nemohl bych zvládnout svou malou úlohu.“

Karris nevěděla, čím to bylo, ale něco na jeho odpovědi se jí zdálo špatně. Přece dnes zabil sedmdesát pět lidí.

Jaká by k tomu měla být adekvátní reakce?

Mysl je vrtkavá. Viděla muže, kteří se dověděli, že celé jejich rodiny byly vyvražděny padlými mágy, a oni se opravdu smáli, protože tomu zkrátka nemohli uvěřit. Vojáci dělali drsné vtipy o mrtvolách svých zemřelých druhů. Lékaři se smáli střikající krvi a průjmu. Když život přináší hrůzy, jedinou patřičnou reakcí je nepatřičná reakce.

Ale patřičná reakce, zdrženlivá?

„Matko,“ řekl najednou a polkl. Chraplavě zašeptal: „Já jsem je *zabil*.“ Křečovitě potlačil vzlyknutí. „Všechny ty lidi.“

Ucítila náhlou vřelost. Kvůli ní se snažil hrát silného. Samozřejmě, tím to bylo. Byl vhozen do světa, jemuž nerozuměl, s pravidly, která nechápal, a byl vystaven neuvěřitelným nárokům, takže musel předstírat něco, co necítil.

Vychrlil ze sebe: „Snažil jsem se opakovat si, že je to pro tu nejlepší věc. Že se setkají s Orholamem, že bych jim měl závidět, ale... ale moje ruka držela nůž. Já jsem nikdy... nikdy jsem se o tohle neprosil. Nikdy jsem nevěděl, jak to bude těžké.“

Přitáhla si ho blíž a přivinula k sobě. Rozplynul se jí v náručí.

Chvilí tiše plakal, pak se odtáhl a znovu nasadil statečnou tvář. „Já... Mohli bychom o tom už nemluvit?“

Držela ho za paže a řekla: „Jen ještě tohle, Zymune. Tím, co jsi udělal, jsi složil poctu Orholamovi a těm statečným barvomágům. A mně. Udělal jsi správně.“

Sklonil hlavu, našpulil rty pod tíhou emocí a kývl. „Děkuji ti,“ řekl tiše. „Je mi líto, že se musíme setkávat takhle, nejvyšší paní. A nechtěl jsem mluvit o sobě. Právě jsi byla zvolena do funkce. Měl bych ti gratulovat.“

„Děkuji ti,“ řekla. Konečně ho pustila. Bylo to, jako by byla lehce mimo své tělo, když se na něj dívala. Co hledala? Sama sebe? Byl to

sedmnáctiletý mladý muž, žádné nemluvně, u kterého se hledá, co zdědil po matce a co po otci.

Jé, podívejte! On má nos – jako jeho máma. Ó – podívejte, má dvě oči – jako jeho táta! Jaká náhoda.

Jenže pouhá myšlenka na otce ji nutila vzpomenout si na Gavina.

Gavin, drahý Orholame. Celý den nezaslechla ani slovo, ani jediné slovo o tom, kde je. Jako by někam vyšuměl, jako by ho nikdy, napůl slepého, nepřítáhla z toho hipodromu v Rathu. Ani slovo o Marissii. Ta mrcha. Karris se setká s bankéřem Turgalem Onestem, aby zjistila, zdali by mohl pomoci vystopovat Marissiu, ale nebyla schopná to se všemi ostatními neodkladnými záležitostmi vmáčknot do dnešního dne.

Nasadila úsměv, aby obě ty myšlenky zahнала. Zymun si toho ani nevšiml.

„Jsem na tebe opravdu hrdý, matko,“ řekl. „Bílá! Nevybírají do té funkce většinou staré baby? A ty do ní máš daleko. Chci říct, že na barvomagičku jsi možná starší, ale ne zas tak stará. A tak krásná.“

Guilovským zlatým jazykem tedy obdařen nebyl, že? V tomhle ho předčil dokonce i Kip. Ale co, jestli nebyl obdařen guilovským šarmem, po kterém rodiči by zdědil tento nedostatek?

A byl to mladík, který se snažil udělat dojem, a prošel si tolika věcmi. Musela být shovívavá.

Pod veškerou statečností a neohrabaností se na ni pravděpodobně strašně zlobil za to, že ho opustila a tolik se mu vzdálila, ale zároveň chtěl její schválení. Žádala od něj příliš, dokonce i to, že se s ní dnes musí setkat.

Přejít přímo k tématu, jak by to udělal Gavin, ji stálo veškerou statečnost v srdci. „Pojďme tohle jednou pro vždy vyřešit, ano?“ řekla.

„Matko?“

„Nechtěla jsem tě opustit, Zymune, ale nedokázala jsem snést ani představu, že bych si tě nechala. Neměla jsem žádné vyhlídky a žádné přátele. Nebo jsem si to myslela. A styděla jsem se. Ne za tebe – ale přesto jsem se styděla, z mnoha nesprávných důvodů. Chci však, abys věděl, že to nebyla tvoje vina. Vůbec jsi nemohl za to, že jsem tě opustila.“

Roztrásl se mu ret, ale odvrátil se a zamrkal.

Orholame, smiluj se. Už zase se jí lámalo srdce.

KRVAVÉ ZRCADLO

„Ne, já... já to vím,“ řekl. „Chci říct, jak by to mohla být moje vina? Byl jsem jen mimino, ne? Ještě jsem neudělal nic dobrého ani zlého, je to tak? Chci říct, nevím, že jsi možná měla opravdu špatné těhotenství? A vinila jsi mě z toho nebo tak? Hodně jsem o tom přemýšlel. Jenom jsem chtěl vědět, jestli to nějak souviselo s něčím, co jsem udělal. Nebo jestli jsem se ti z nějakého důvodu zdál jako zrůda.“

Ať už její emoce držela jakákoli uzda, teď jí vyklouzla z prstů. Otočila se zády.

Jak si tohle mohl myslet?

Jak si to mohl nemyslet?

On však mluvil dál, rychle, vždycky jen rychle. „Chci říct, že mi řekli, že jsem byl roztomilé miminko, ale nevěděl jsem, co sis o mně myslela ty. Vlastně se jim nelíbilo, že jsem hezký. Aspoň to byla jedna z věcí, za které mě bili. Říkali, že jsem koule na noze. Říkali, že si prý myslím, že jsem lepší než oni. Byla to lež. Jen jsem chtěl mezi ně zapadnout. Chtěl jsem jenom, aby mě někdo přijal, kdokoli. Když se ukázalo, že umím zhmotňovat, všechno bylo jen horší. Můžu ti ukázat ty jizvy, jestli chceš? Dostala jsi některé z těch dopisů, které jsem ti poslal? Říkali, že je poslali. Slibovali mi to. Lhali v tolika věcech, ale u těch dopisů jsem si byl jistý, že mluví pravdu.“

Každý sen, kterým si svého syna opředla. Každá naděje, kterou v sobě živila, že bude ochráněný, milovaný, že až bude vyrůstat, pozná, co je matka a otec – to všechno se náhle rozpadlo a shořelo. Každá noční můra z jejích dlouhých nocí v jediném okamžiku vystoupila v plné zbroji z vln, zaútočila na mosty, kterých se zmocnily obavy v její mysli, a utábořila se po celém pobřeží.

Celá ta léta se snažila zprostit sama sebe viny: je u dobré rodiny, říkala si. Ashovi byli Karrisini bratrance a sestřenice a s její rodinnou větví byli po generace zadobře. Myslela, že syn bude daleko od válek a nebezpečí, že bude milovaný a hýčkaný.

Ale to byly všechno jen její představy, nebo ne? Že to, že ho opusťtila, mělo pro něj nějaké výhody, že to nebylo jen sobecké přehození problému na někoho jiného. Teď jí ta vina vyrvala vnitřnosti a ona padla na kolena, sotva schopna dýchat skrz pláč.

„Matko, matko, prosím...“ řekl a bylo to, jako by na ni mluvil zdálky. Myslela, že Devona a Karen Ashovy zná. Zdáli se jí jako dobří

BRENT WEEKS

lidé, ale co, opravdová monstra mají podivnou schopnost skrývat se lidem přímo před očima, že?

„Matko, prosím, už se ode mě neodvracej,“ řekl Zymun.

Pokynula mu, ať jde k ní. Byl tam v okamžiku, sedl si k ní na podlahu a zabořil hlavu do jejích prsou. Byl vyšší než ona, dokonce i vsedě, takže to byl neohrabaný pohyb, ale pomyslela si, že to chápe. Nikdy ho neutěšovala matka, samozřejmě se chtěl chovat jako malý chlapeček.

Pohládila prsty jeho vlasy a skrz všechnu tu hořkost pronikl maličký sladký paprsek.

Tulil hlavu k jejím prsům. „Matko, prosím, tolik se bojím, že mě budeš odmítat.“

„Ne, nikdy,“ řekla. „Už nikdy.“

„Slíbíš mi, že ti smím zůstat nablízku? Že mě nikdy nepošleš pryč?“

„Přisahám na to,“ řekla.

„Přisaháš u Orholama? Přisaháš na všechnu naději světla?“

Bylo to břímě, které zatíží budoucnost bolestí. Neslo v sobě ten druh utrpení, který musela zahnat, když Kip udělal ten nevinný žertík a nazval ji matkou. Tehdy Kipa zklamala; Zymuna teď nezklame.

„Přisahám u Orholama, na všechno, co je svaté, veškerou svou mocí a světlem.“ A tehdy, když jí ta přísaha splynula ze rtů, konečně ucítila, že pro něj ve svém životě udělala jednu dobrou věc, a přestože to byla pouhá slova, něco se jí uvolnilo v hrudi a její hrdlo jí dovolilo vypravit ze sebe to slovo, které jí bylo tak dlouho odpíráno. „To ti přísahám... synu.“

7. kapitola

„K iple, už jsou to čtyři dny. Čtyři dny od naší svatby, a my jsme ještě...“

„Já vím,“ řekl Kip. Seděl na jejich malé posteli v kapitánské kajutě. Padala další děsná noc a plácání po zádech od kapitána, prvního důstojníka a jednotky, a vtípky o tom, jakej je malej proradnej hajzlík, už konečně přežil. Veřejné mučení skončilo, osobní začalo.

„Nemusíme to zkoušet hned,“ řekla Tisis.

„A tohle sis oblékla, protože jsi chtěla počkat do zítra?“ zeptal se Kip.

Ve svém prvotním nadšení a vzrušení z toho, že se vdala a ne za starého dědka, si Tisis sbalila všechno možné krajkové a hedvábné prádélko. Teď měla na sobě zelenkavou noční košili, která vystavovala na odiv její dekolt a křivky. Kipova nová manželka byla jednou z nejkrásnějších žen, které kdy viděl – dokonce i přes den, kdy měla na sobě pytlovitě pánské kalhoty a tuniku, která jí byla velká, a nebyla nalíčená. Vidět ji takhle činilo vše ještě bolestivějším. „Znáš ten zákon...“ řekla.

„Neznal jsem, dokud jsi mi o něm neřekla!“

Našpulila rty. Nelíbilo se jí, když na ni Kip zvyšoval hlas. „Tak teda fajn. Počkáme ještě tři dny a bude po všem. Jen na to musíme... přijít odtamtud. Nemyslím si, že Andross Guile udělá něco ukvapeného –“

„Ne, ukvapeného ne. Jeho pomsta je všechno, jen ne ukvapená.“

Sklonila hlavu a Kip viděl, že rychle polkla. Podívala se na svou hedvábnou noční košilku. „Omlouvám se. Nevzala bych si to, jenže jsem nechtěla říkat otrokyni své sestry, aby mi přinesla něco obyčejnějšího. Vypτάvala se víc, než jak to už udělali oni.“ Napodobila huhňavý hlas sestřiny otrokyně Verity: „„Je vznešený manžel mé paní dost něžný?“ „Nemá paní nějaké... choulostivé otázky?“ Takhle to nemá být, Kipe. Co je se mnou špatně?“

„Tisis, šlo by to tišeji? Prosím,“ řekl Kip zahanbeně. „Nezapomeň...“ Zvuk pronikal skrz stěny kapitánské kajuty, jako by tam

žádné nebyly. Možná právě tím začaly jejich potíže. Možná kdyby se jen dokázala uklidnit...

A možná to byla ta nejhlupejší věc na světě, se kterou si zrovna teď mohl lámat hlavu. Svět se rozpadal a Kip – který bojoval s nesmrtelnými a ukradl jim mistrovský plášť, který byl celospektrálním polychromatikem, který byl možná, jen možná, Světloňošem – Kip, který zabil krále a boha a unikl ze samotné Chromerie s celou Světelnou stráží za zády, který s sebou přivedl ty nejlepší a nejchytřejší, které mohla Černá stráž nabídnout – Kip, syn Gavina Guila, se nemohl milovat. Se svou vlastní ženou. Která se k tomu zdála být zcela svolná – alespoň na jedné úrovni.

Bylo to, jako by samotné její tělo Kipa odmítalo.

Býval by to byl to jen obyčejný trapas, jenže pak mu Tisis řekla, že pokud jejich manželství nebude naplněno do sedmi dnů, jejich oddací list bude automaticky anulován.

„Zklamala jsem jako žena.“ Jak tam Tisis stála, nepřikrytá, ve své noční košili, která jako by tam skoro nebyla, měla husí kůži.

Ona ti odhaluje své srdce a ty jí koukáš na bradavky. Pěkně.

„Možná to není tebou. Možná dělám něco špatně,“ řekl Kip nepřesvědčivě. Ani jeden z nich tomu teď nevěřil.

Byly to opravdu skvělé bradavky.

Zvedla obočí a stáhla příkrývky, které si nahrnul do klína. Jeho tunika zakrývala jeho vzrušení asi stejně účinně, jako Tisisina noční košile zakrývala fakt, že má prsa. Jemně popotáhl za tkaninu a odkašlal si.

„Omlouvám se,“ řekla. „Nechtěla jsem tě uvést do rozpaků. Jen jsem... Tvoje tělo dělá, co má, Kipe. Problém je ve mně. Chci říct, že se vyprávějí vtipy o tom, že žena nemusí dělat nic jiného než jen ležet. „Snadné jak facka“. Haha!“

Kip poznal, že je několik okamžiků od zhroucení. Slzy ale tenhle problém vyřešit nepomůžou. „Tisis, možná bychom měli zpomalit, jít na to –“

„Zpomalit? Kipe! Zbývají nám už jen tři dny!“

Tento zákon byl schválen na ochranu dětí proto, aby je rodiče nedváli a neženili moc brzy, nebo proto, aby zabránil sňatkům z vypočítavosti – byla to součást dávného boje o daně a hranice a svědectví vyžadované satrapou, řekla Tisis.

„Tisis, venku mrzne. Pojd' sem. Přijdeme na to společně.“

Vyfoukla vzduch z tváří a vlezla si k němu na úzkou postel. Přehodil přes ni přikrývku. Myslel, že si lehne zády k němu, aby si mohli povídat a tulit se k sobě, ale ona se místo toho položila tváří k němu.

Než stihl něco říct, políbila ho na krk a všechna naděje na rozumnou konverzaci rychle potemněla. Kip pořád ještě nezhasl lampu. Jenže její polibky byly jen letmé. Odtrhla se skoro okamžitě poté, co se Kipovi začala dělat před očima mlha. Sáhla pro lahvičku na polici. Tvářila se odhodlaně, nikoli vášnivě. Nalila si na ruku olivový olej a shrnula mu oblečení, aby jí nepřekáželo.

Jak mu roztírala olej, byl její dotek navzdory všemu slastným šokem. Jestli takhle bude pokračovat dlouho, Kip nad sebou ztratí kontrolu. Ale místo aby její výraz říkal ‚Chci se s tebou milovat‘, vypadalo to spíš jako ‚Nezklamou svou rodinu‘. Zbytek oleje natřela na sebe, obsedla Kipa a noční košili si vytáhla jen tak, aby mohla vykonat dílo.

Už nebyla žádná předehra. Žádná něžná slova ani dotyky. Podržela si Kipa na místě a dosedla na něj.

Stejně jako předtím byl téměř okamžitě zastaven. Zašklebila se, přitlačila, ještě víc, až působila oběma bolest. Přestala, upravila si ho, ujistila se, že je na správném místě, a potom zase začala tlačit dolů a pokaždé sykla.

Andross Guile kdysi použil eufemismus, když nazval ženskou vaginu Nefritová brána. Kipovi to připadalo trapné. Samozřejmě že mluvit s dědou o milování bylo trapné už z principu, ale proč musely všechny ty eufemismy znít buď nemravně, nebo dětinsky?

Teď si připadal, jako by útočil na Nefritovou bránu beranidlem. Brána vyhrávala.

Tisis začala plakat, po tvářích jí tiše stékaly slzy, až se jí rozmazala líčidla, ale stále to nevzdávala. Ublížovala Kipovi a zcela určitě ubližovala sobě.

„Tisis. Přestaň. Tisis!“ zašeptal Kip.

Neposlouchala ho.

Popadl ji za boky a podržel v klidu. „Ublížuješ mi.“

„Já to zvládnu,“ zasyčela.

Jakkoli se snažil vyhýbat společným prostorám ve veřejných lázních, tak toho Kip viděl dost na to, aby věděl, že jeho roh není nějak děsivě obrovský. Tím to nebylo; pochyboval, že by do Tisis mohl str-

čit třeba jen malíček. Říkala, že to nebyla ani její panenská blána. Ta se protrhla, když byla mladší. Tohle byly čistě jen svaly a byly sevřené tak pevně, že kdyby byl v ní a ony by se secvakly, zůstal by mu jen uškubnutý pahýlek.

„Tisis, přestaň.“

Uvolnila smrtící sevření ruky a rezignovaně se na něj posadila. „Co uděláme, Kipe?“ Vsedě mu byla daleko milejší než při všem ostatním, co udělala, ale možná to bylo jen absencí bolesti.

„Jsi krásná,“ řekl Kip. „A já jsem šťastný, že tě mám.“

Její výraz změkkl a vyprchal z něj zoufalý vztek. Lehla si na něj a položila si hlavu na jeho prsa. Snažila se promluvit, ale potom se rozplynula v slzách.

Kip si řekl, že je to lepší, než aby spala mlčky a tiše zády k němu, jak to dělala první tři noci. Možná to byla jeho vina. Kvůli Kipově šoku z bitvy a jejich útěku, Gossově smrti v Chromerii a Cloumákově pravděpodobné smrti u dělostřelecké věže a také v důsledku Kipova prohlášení, že nepojede s Tisis do Rathu, se první noc o milování ani nepokusili.

Druhé noci zjistila, že Kip skutečně plánuje vzít Mocné do války, místo aby jel do Rathu s ní. Hrozně se na něj rozzlobila a on se hrozil představy, že se má svléknout a ukázat tělo a jizvy ženě, před jejíž krásou by se krčily bohyně. Sfoukla lampu, podala mu olivový olej, mlčky ležela v posteli s nohama roztaženými a celé její chování říkalo: „Tak ať už je to za námi, ty zvíře.“

Navzdory nedostatku osobních zkušeností nebyl Kip zcela bezradný – tedy to si myslel. Tisis prskala vzteky, když po ní šátral, a nakonec to vzala do vlastních rukou. A... nic. Zjistil, že když je on nahore, nemá kam jít nikoli proto, že je idiot; zjistil, že nemá kam jít, protože není kam jít. Předstírali pak, že spí, zády k sobě.

Vtípky posádky následujícího rána byly nesnesitelné. A tehdy Kip propásl svou příležitost. Měl se svěřit... Komu? Někomu z Mocných? Nikdo z nich nikdy nenaznačil, že by něco takového bylo vůbec možné. Tomu nadržnému kapitánovi? Ech. Prostě se měl někomu svěřit, že věci neprobíhají, jak mají. Nebo že vůbec neprobíhají.

Jak hloupě může člověk vypadat? Jaké posměšky si tím vyslouží? Vzal jsem si do postele krásnou ženskou a nevím, co s ní dělat?

KRVAVÉ ZRCADLO

Jejich třetí noc byla lepší i horší. Ani Tisis to neřekla žádné ze svých otrokyní; zřejmě se styděla stejně jako Kip. Již zklamala svou rodinu až příliš, řekla. Teď už je znovu nezklame. Rozhodla se však, že si na Kipovi nebude chladit žáhu, a potom ho prosila za prominutí.

Dělali jakési ledabylé pohyby při líbání a hlazení – a zkusili to a znovu neuspěli. Vztekala se, ale ne na Kipa.

Měl jsem se pomilovat s Teiou, když jsem měl šanci.

Ta jediná věc, o níž si Kip myslel, že ji určitě dostane, když souhlasil se sňatkem s Tisis, mu byla stejně odepřena.

Možná by měl nechat ten svazek anulovat.

Jenže Andross tento úkol Kipovi uložil. Bude se domnívat, že to selhání je úmyslnou zradou. Chromerie potřebovala, aby s ní byl Ruthgar svázán sňatkem Guila a Malargosové. Tohle bylo důležitější než Kip, mělo to větší váhu než jeho pocity frustrace. Tisis a její rodina to taky potřebovala, přestože Guilové z té dohody vytěžili víc. Ona byla chromerijským rukojmím, zárukou konce Krvavých válek mezi Ruthgarem a Krvavým hvozdem. Poté, co se prodala, mohla Velký Jaspis legálně opustit, avšak odejít předtím bez dovolení by bylo porušením mírových dohod – něco, co se zatraceně blížilo aktu války.

Za normálních časů by odchod ruthgarského rukojmí bez svolení byl diplomatickým faux pas, které by přátelé pochopili. Během války, v níž šlo o loajalitu Ruthgaru, by to bylo daleko horší. Jestli Eirene Malargosová skutečně koketuje s tím, že by se přidala na stranu Barevného prince, dostala by znovuzískáním své milované sestry svobodnou možnost k němu přejít. Jestli se však Chromerie k tomuto faux pas postaví špatně a bude jí vyhrožovat, mohlo by ji to skutečně vehnat do tábora Barevného prince. Anulováním jejich sňatku by se mohlo zničit spojenectví.

Tisisin vzlykot ztichl a ona se posunula tak, jako by se chtěla na Kipovi uvelebit a usnout. Což bylo opravdu velmi milé. O moc lepší než ledové mlčení. Jenže se tím pohybem otřela o Kipův roh. Skvělé. Už na něj na chvíli málem zapomněl. Ona ztuhla.

Posadila se. Její lícidla byla rozteklá, oči měla opuchlé a teklo jí z nosu. „Měla bych se postarat aspoň o tebe,“ řekla rýmovým hlasem, opět na pokrají pláče.

Tahle myšlenka Kipovi za poslední čtyři noci nepřišla na mysl.

BRENT WEEKS

Drzoun Kip byl zpátky a už mluvil. „V historii světa existuje pět velkých neromantických výzev k romantice, ale tohle... tohle je všechny předčí.“

Praštila ho pěstí do prsou. „Kipe! Tohle není vtipný!“

„Usmíváš se.“

„Neusmívám.“ Ale samozřejmě že ano. V její tváři spolu válčily humor, frustrace, zoufalství a slzy. „Buď se můžu usmívat, nebo brečet, a já hrozně nerada brečím.“

„Mám nápad,“ řekl Kip.

„Jaký?“

„Když dovolíš, tak není moc dobrý.“

„A zní?“

„Můžu slíbit jen to, že je to *o maličko* lepší než pláč.“

8. kapitola

Kdyby toto bylo kterékoli jiné období v jeho životě, přijal by Gavin ten šok, v tichosti by ho vstřel a pokračoval by k další schůzce ve svém přeplněném dni. V každém špatném okamžiku by býval to překvapení nějak přežvýkal. Dal by ho na šest nebo deset hodin k ledu a vůbec by na něj nemyslel. A potom, později toho dne, již bez vášně, by ten šok sebral a racionálně usoudil, jak s ním naložit.

Jenže v tomhle šedivém pekle nebylo kam jít. Nebylo co dělat. Nic, na co by se dalo myslet. K vidění toho bylo málo, tedy až na vyčkávající Marissinu tvář, jako když věrný pes čeká na výprask.

Až na to, že nebyl věrný.

A nebyl to pes.

„Nejsi otrokyně?“ zeptal se Gavin. „Sama sis nařízla uši? Kdo by něco takového dělal?“

„Bylo mi osmnáct, když jsem nastoupila k tobě do služby,“ řekla Marissia. „Ale byla jsem už v té době do tebe hluboce zamilovaná. I když jsi nikdy mou tvář neviděl. Kam mi paměť sahá, tak jsem slychala od přátel, od matky a babičky vyprávění. Všichni věděli o dokonalých bratřech Guilových.“

Gavin někdy přemýšlel, jestli byl zamlada tak hloupý, že neviděl, jak moc se jeho život lišil od života všech ostatních. On a jeho bratr brali projevy přízně a pozornosti jako přirozenou společenskou povinnost a jeho matka obratně krotila jakákoli gesta, která by byla příliš bujará. V mnoha ohledech netušil, že ne každý vyrůstá v takové vatě.

Pokračovala. „Válce falešného arcimága jsem nevěnovala moc velkou pozornost. Od Krvavého hvozdu byla tak daleko. Věděla jsem, že tam byla nějaká hrozná dívka, která za všechno mohla, a že boje byly ukrutné. Myslela jsem si, že musíš být velice statečný. A potom válka skončila, v nějaké vzdálené zemi se vše urovnalo a téměř okamžitě začala zase Krvavá válka.“

„Řekni mi to. Pověz mi všechno. Sem s tím.“ Možná, když nebude muset chvíli mluvit, získá zpátky rovnováhu.

Ještě pořád se mu nemohla podívat do očí. „Moje zkušenost s válkou byla tristní. Moje rodina byla rozmetána po kouskách, pokaždé jsem měla být na místech, kam udeřili nájezdníci, a já tam prostě... *nebyla*. Bylo to pro mě, jako by moje rodina pomalu mizela pokaždé, když jsem se otočila zády. Nikdy jsem neviděla jejich těla. Nikdy jsem necítila žár hořících polí ani se nedotkla rozbitých bran. Nikdy jsem necítila zakázanou magii, po které se ještě kouřilo ve vzduchu. Můj bratranec mi to potvrdil: viděl ta těla sám, nebylo žádné výkupné, žádný omyl, že je moje sestra mrtvá, potom můj otec, a později matka. Nebyla žádná falešná naděje, ale taky ani šance truchlit. Zemi nám vzali a zabrali nepřátelé. Nebylo žádné chození na hrob, žádné smuteční věnce, žádné žalozpěvy ani svaté ohně proti Dlouhé noci.

V tichosti mě odvezli na Jaspisy a já zjistila, že po mém odjezdu byli zabiti i mí bratrance. Usoudila jsem, že jsem byla ušetřena za nějakým účelem. Moje babička Orea byla více rozrušená, než jak jsem ji kdy viděla. A potom ses vrátil ty z Rathu. Právě jsi ukončil Krvavou válku, která bublala po celá staletí. Ty jsi ji prostě *ukončil*, osudným mávnutím ruky.

Myslím, že moje babička předtím chtěla proti tobě zasáhnout. Tohle ji ale změnilo.

Znovu našla mír. Byl to můj nápad, víš. Že se stanu tvou pokojovou otrokyní. Jednoho dne mluvila moje babička důvěrně s tvou matkou; Felia říkala, že jsi nespokojen se svou současnou pokojovou otrokyní, a ona sama byla nešťastná, protože tě musela špehovat. A tak se Orea zeptala tvé matky, jestli by mohla pro ni sehnat dívku. Řekla, že ti dá darem vynikající pokojovou otrokyni, která ti všechno vynahradí. Já je potají poslouchala, a když jí tvoje matka popisovala, co pro tebe chce, zjistila jsem, že to na mě dokonale sedí.“

„Ale stát se otrokyní...“ To bylo něco, čeho se každá mocná rodina nejvíce strachovala. Prohrát válku neznamenal stát se obchodníkem: šlechtici byli buď na vrcholu, nebo jim zbyla pouze smrt, případně to nejobtížnější otroctví, jako bylo možno si představit.

„Ztratila jsem všechno, Gavine. Svou rodinu. Přišla jsem o náš majetek, který už beztak nebyl příliš velký. Od chvíle, co zemřel Ulbear Rathcore, se moc Pullawrových scvrkla. Moje babička odmítla využít sílu svého úřadu k tomu, aby nám pomohla nespravedlivým

způsobem. Její morální zásady nás pomalu zničily. Tvůj otec měl na Ulbeara jaksi spadeno a myslím, že zinscenoval velkou část našeho úpadku. Seabornovi prolévali krev, aby se zmocnili našich pozemků, takže nehrozilo, že by se jich jen tak snadno vzdali ve prospěch kohokoli, určitě ne osmnáctileté dívky bez vojska a majetku.“

„Seabornovi?“

„Ano. A ano, Brádach Seaborn mě poznal. Jenže by neměl. Nikdy jsme se nesetkali. Znal ale mou sestru a podoba byla silná. Očividně dostatečně silná. Nevím, jestli ji zabil sám, nebo jestli pouze dovolil její vraždu. Já jsem ho však vyprovokovala k tomu, aby mě uhodil. Věděla jsem, že tvoje pomsta bude rychlá a strašlivá. Myslela jsem, že mě miluješ. To bylo poprvé a naposledy, co jsem s tebou manipulovala. Omlouvám se. Neviděla jsem jiný způsob, jak pomstít svou rodinu. Netušila jsem, jak daleko až věci mohou zajít.“

Gavin zabil Brádacha Seaborna za to, že Marissiu uhodil, a jeho hlavu nabodl na bodec. Seabornovi se nakonec dali na stranu pirátů, aby se za to Guilovým pomstili. Téměř všichni skončili na šibenici a jejich pozemky byly zabrány.

To vše kvůli lži jedné otrokyně.

Jelikož znal Marissiu vždy jako svůj vlastní majetek, důvěřoval jí Gavin, že bude jednat v dobré víře, což u něj znamenalo v jeho zájmu. Poté, co Marissia prošla zkouškou věrností proti Bílé, stala se v Gavinových očích prodlouženou rukou jeho vůle.

Místo toho vedla její vlastní tajemství ke lžím a lži vedly ke smrti.

Ne že by byla jediná. Také on měl na výběr, stejně jako Seabornovi. Co na tom teď záleželo?

„Ale Marissio, otrokyně?“ Nemohl to pochopit.

„Moje babička nemohla zasáhnout v můj prospěch v politice satrapií. Nebo nechtěla. Bílá má být povznesena nad politiku a zdejší poměry byly napjaté. Mé vyhlídky byly omezené. Byla jsem vychovaná k tomu, abych řídila velkou domácnost, ovládala otroky a sluhy, dohlížela na dodržování správných zásad, kontrolovala účty, ale sama je nevedla, dohlížela na správnou péči o zvířata, ale nestarala se o ně sama, taky abych ohlížela, že kuchaři dělají dobře svoji práci, ale sama nevařila; věděla jsem od všeho trochu, ale nebyla jsem v ničem mistr. Byla jsem užitečná jako zámecká paní, ale nepoužitelná ve všem ostatním.“

BRENT WEEKS

Samozřejmě že jsem byla blázen, když jsem si to myslela. Někdo, kdo se toho dokáže tolik naučit do osmnácti, se toho snadno může naučit víc. Ale já věděla, že nikdy nebudu mít žádný sen. Nikdy nebudu ta vznešená madam se šesti nebo osmi dětmi, které ji objímají, což bylo všechno, po čem jsem kdy toužila. A tak jsem se uvolila.

Věděla jsem, že jsem byla ušetřena pro nějaký velký cíl, a co by mohlo být vyššího než sloužit nejskvělejšímu arcimágovi všech dob, Gavinu Guilovi? Řekli mi, že když mě přijmeš, budu s tebou roky. Možná mnoho let, když si povedu dobře. Pro zoufalé a bláhové srdce, jako to moje, to bylo skoro jako svatba.“

Vskutku, která si vzala arcimága, věděla, že její manželství potrvá jen sedm let. Gavin byl s Marissiou víc než deset.

„Babička byla zoufalá a já za ni vyřešila tolik problémů. Nikdy si však neodpustila, že dovolila kováři nastříhnout mi uši. Protože v okamžiku, kdy řízl, bylo naše rozhodnutí nevratné.“

A Gavin si myslel, jaký nemožný že to neudělal figl, aby se zachránil v tom, co přinesla občanská válka. Cítil se otupělý. Marissia. Pullawrová.

„Nebyl to špatný život,“ řekla.

„Co?“

„Sloužila jsem Sedmi satrapiím. Téměř denně jsem se mohla vidět s babičkou, kterou jsem vždycky vroucně milovala. Kdybych měla svůj starý sen, neviděla bych se s ní nikdy. Byla by tady a já bych byla někde mimo, v páru s nějakým hlupákem nebo jiným, který mi ani z poloviny nebyl roven. Tohle říkala babička, když se snažila brát to z té světlé stránky. A mohla jsem být s tebou. A ty jsi mě měl rád, i když po svém, ne? Ne tak, jak jsem si já zpočátku myslela, ale záleželo ti na mně.“

Ve způsobu, jakým to řekla, bylo cosi tklivého, jako by pro ni bylo nesnesitelné udělat z toho otázku, ale přesto chtěla nade vše znát odpověď.

Není hloupá, Marissia. Samozřejmě že tu lež nakonec prohlédla. Ona, která mu byla bližší než kdokoli jiný, nakonec přišla na to, co znamená být otrokem.

Chtěl se v hrůze zhroutit z toho, co udělal, z toho, kým se stal, ale kdyby to udělal, oranžová v něm věděla, že ona ho přijde utěšit. On, který jí ublížil, se od ní ještě nechá utěšovat.

KRVAVÉ ZRCADLO

Gavin kdysi považoval svého otce za blázna, protože táta byl tak blízko u Gavina, a přesto v něm nikdy neviděl toho, kým doopravdy byl. On sám byl Marissii ještě blíží a neviděl ji ani na chvíli. Bylo mu nastaveno hořké zrcadlo.

„Marissio, já jsem –“

Jenže jeho pauza, ta jediná pauza, kterou udělal, protože se k ní snažil být fěr, se až příliš protáhla. Vyložila si to jako nesouhlas. Polkla a ujala se slova: „Můj pane, bylo mi ctí ti sloužit. Ale kdybych dostala na vybranou, už bych to znovu neudělala.“

Pevně sevřel oči – a levým okem mu projela ostrá bolest. „Marissio, prosím...“

„Teď mi nelži, můj pane.“

„Miloval jsem tě, jako má pán rád svého nejlepšího otroka. Byl jsem dobře uspokojen, ale bral jsem to jako tvou povinnost. Nikdy jsem tě neviděl, Marissio.“ A to nevypovídá nic o tobě a vypovídá to všechno o mně.

Přijala to jako políček, ale po chvíli se nadechla. „Pravda od Gavina Guila. Měla bych ti za to poděkovat.“

On vlastně nebyl ani Gavin Guile. Ale toto přiznání bylo ještě příliš daleko.

„Marissio... Marissio. Udělala jsi pro mě víc než kdokoli. Dlužím ti víc, než mohu kdy splatit. Jenže ti za to všechno, co jsi pro mě obětovala, nemám co dát.“

„Tak mě můžeš *vidět* teď.“

Podíval se na ni, nejistý, co tím myslela.

„Mluv se mnou. Mluv se mnou, jako bych byla svobodná žena. Jako bych byla tvoje kamarádka. Jako bych tu *byla*.“

A tak mluvili. Povídali si o lidech, které znali. Mluvili o Marissiiině dětství, její rodině a její babičce. Marissia mu vyprávěla o té staré ženě příběhy, které Gavin nikdy neslyšel, a nejen o ní. Marissia mu vyprávěla o intrikách v Chromerii, které by ho nikdy ani nenapadly. Povídala mu o časech, kdy ji málem načapal, jak špehuje pro svou babičku.

Jakási tíseň v Gavinových prsou se uvolnila.

Navzdory své bezmoci se smáli.

Pro jednu Gavin napodoboval spíš svou matku než svého otce a spíš kladl otázky, než že by rozdával rozkazy. Jak Marissia mluvila

BRENT WEEKS

a Gavin poslouchal, stala se živější, než jak ji viděl za celá léta. Zářila nevšední krásou. A přesto ji Gavin nikdy nepostřehl.

Nyní ji viděl.

A přestože čas tady dole neměl žádný smysl a šedivé světlo se nikdy neměnilo, povídali si určitě až dlouho do noci. Nakonec vstal, svlékl jí otrocké šaty a nechal jí jen spodničku. Ona si vlezla na jeho úzká nosítka pro marody. Cítil se kvůli tomu špatně, ale ona je oba jen zakryla svými šaty jako provizorní dekou. Nemohl odmítnout útěchu jejích paží a potřeboval to teplo. Ona se k němu přitulila a brzy usnula.

Objímal ji levou paží se dvěma useknutými prsty. Byl k ní natočen levým okem, slepým a prosakujícím. Byl mrzák, ve vězení, které sám zbudoval, a objímal nesprávnou ženu.

„Omlouvám se,“ zašeptal téhle ženě, která pro něj žila a bývala by pro něj i zemřela. „Je mi to tak hrozně líto.“ Jenže pro tuto chladnou noc se k ní přivinul a myslel na svou ženu.

Karris, uvidím tě ještě někdy?

9. kapitola

Tohle nebyla zátoka sraček, v které se ocitnete nez pádla. Tohle byl oceán sraček. Ze kterého nevidíte na pevninu.

Během tří dnů od Dne slunce neměla Teia ani chvíličku, aby zašla za Karris. Každá hodina bdění byla nacpaná k prasknutí. Dvojitě směny u Černé stráže, hlídání Carvera Černého a dalších členů Spektrálu, když vyšetřovali, co se přesně stalo ve městě, někdy vyslyšeli i ji samotnou a musela říct, co ví, a potom musela v nejvyšším patře arcimágovy věže odklízet suť a drhnout podlahy. Začátečníci nebyli omluveni ani z přednášek, a tak Teia spala každou noc jen několik hodin – a vůbec neměla čas se vyplížit a setkat s Karris, i kdyby žena nechala nějakou odpověď na Teiin signál, že se potřebují setkat.

Teia už předtím chtěla podat Karris hlášení dřív, než bude mluvit se Starcem. Nyní to bylo absolutně nezbytné – a naprosto nemožné. Teia byla sledována. Jestli se s Karris setká a bude viděna, bude to znamenat smrt jich obou.

Jenže Teia měla superschopnost, s níž nikdo nepočítal: byla totálně paranoidní. Už když začala pracovat pro Řád, myslela si stokrát, že ji pronásledují, takže přišla na pár věcí.

Zaprvé, že je paranoidní čůza.

Zadruhé v tom byla dost dobrá.

Zнала všechna místa, kde by se mohla zbavit špeha. Ovládala pár dobrých triků, ať už v samotné Chromerii nebo na velkém Jaspisu, a stále si na konto přidávala další.

Takže. Ted' nebyl čas lapat tady po dechu jako ryba na souši. Najdi špeha, zbav se špeha a hlas se. O všechno ostatní se může starat potom.

Rychle vykročila a mířila zpátky ke kasárnům a k mistrovskému plášti. První, co musí udělat, je zjistit, kolik lidí ji sleduje a co jsou zač.

Když vás sleduje tým profesionálů, je to téměř nemožné poznat. Pronásledovatelé jdou v předstihu, předávají si štafetu, mění převleky

– když má taková skupinka tři nebo čtyři členy střední výšky a je rozestavěná v dostatečně rušné oblasti, nemáte šanci na ně přijít.

Teia si však nemyslela, že ji pronásleduje tým. Ať už ji pronásleduje kdokoli, bude schopen vidět paryl.

Samozřejmě, že jestli má Stařec skutečně parylové brýle, může je jednoduše půjčit komukoli.

Dal by však tak cenný poklad z ruky? Ne. Jestli je Stařec jen z poloviny tak paranoidní jako Teia, neodváží se spustit svou jedinou obranu proti třpytíplášťům z očí.

Na celém světě není příliš mnoho parylových barvomágů, takže šance, že jich Teiu sleduje víc, byla mizivá – ačkoli pochopitelně Stařec bude pravděpodobně právě tou osobou na světě, která má přístup k celému týmu parylových barvomágů –

Grr! Tohle vede k šílenství.

Teia musela provést odhad a skočit. Tudíž: s největší pravděpodobností ji sleduje jediný parylový barvomág. To by mohla být mýlka, ale v téhle válce stínů nebude klidného spočinutí, dokud něco nezjistí s jistotou. Má den na to, aby vybrala někoho, kdo zemře, a každý, o kom by si myslela, že si to doopravdy zaslouží, jí byl zapovězen. Jestli nikoho neoznačí, podryje vlastní masku mrzuté, pomstychtivé ženy, která je celá žhavá, aby si na světě vybila svou zlost. A přijít v Řádu o svou masku by nebylo nebezpečné; bylo by to fatální.

Jednoduše řečeno, pokud nevybere nikoho, kdo má zemřít, zemře sama.

Nebylo to rozhodnutí, které chtěla sama udělat. Teia nebyla nájemná vražedkyně.

Já nejsem zabiják. Jsem voják. Tajný voják, ale přesto voják pod autoritou, pod správnou a dobrou autoritou, kterou je Karris. Karris by věděla, co dělat.

Když to tak vezmete, je to jiné než být otrokem.

Jenže čas ubíhal. Její termín, do kterého má někoho označit, byl zítra ráno, a když Teiu sledují, nemůže mluvit s Karris.

V kasárnách ze sebe shodila obyčejný plášť, chvíli předstírala, že se snaží seškrábat neexistující skvrnku, a pak ho hodila do koše s prádlem, aby ho otroci vyprali. Rozhlédla se a její paranoia se opět probudila. Je někdo v téhle místnosti tajným parylovým barvomágem

připraveným ji sledovat, nebo připraveným hlásit to těm, kteří už ji sledují? Kdo ze zdejších mužů a žen je zrádce?

Se svou jednotkou, Mocnými, by tohle nikdy nemusela řešit. Byla teď tolik osamělá.

„Teio,“ řekl hlídkový kapitán Fisk nevrle, když šla ven, mistrovský plášť hozený přes ruku.

Stál ve dveřích do kanceláře velitele Železnáka.

„Teio, pojď dovnitř.“

Když ho tam viděla stát, něco v její duši vyprovokovalo hněv. Do té kanceláře nepatřil. Nezasloužil si tam vůbec vkročit. Šla k němu, ale nešla dovnitř.

Stála v pozoru. Trenér Fisk – bylo těžké nepřemýšlet o něm takhle, i když ho před několika měsíci povýšili na hlídkového kapitána – by jí býval ani nevadil. Dokonce ho pro jeho drsné způsoby měla ráda, dokud nepřišli na to, že tančí tak, jak Andross Guile tajně píská. Umožnil podvádění, které Kipa málem stálo místo u Černé stráže.

A teď byl její velitel.

„Ano, pane?“ řekla Teia prkenně. Nechtěla s ním být v uzavřeném prostoru, pokud to mohla nějak ovlivnit.

„Co je tohle?“ tázal se Fisk.

Pod očima měl tmavé kruhy a jeho obvyklé přísné vojenské držení těla bylo nyní schlíplé únavou. Nebyl vysoký, ale měl jeden pevný provazec svalů přes druhý, oholenou hlavu a krátkou bradku.

„Asi jsem jen unavená, pane.“

„Z promachova rozkazu zastupuji velitele Černé stráže, Teio.“

Zaváhala. „Gratuluji k vašemu... hbitému vzestupu, pane.“

„Ani mně se to nelíbí,“ zavrčel. „Jsem to já, kdo si vyžádal funkci pouze zastupujícího velitele. Byl to i můj velitel, začátečníku. A můj přítel.“

„Ano, pane.“ Neutrálně, vyhýbavě. Ta bezvýrazná odevzdanost otrocka byla pořád k užtku.

„Koho bys tam ty viděla raději než mě?“ tázal se.

Možná měl pravdu. Tohle nebyl typ konverzace, který by měli vést v otevřených kasárnách. „Pane, jsem jen voják, kterého vchovali z otroka. Nehodnotím své nadřízené.“

„Hlídkový kapitán Blademan byl dnes ráno nalezen mrtvý ve Vý-

chodní zátoce. Žraloci si z něj vzali příliš mnoho dřív, než jsme stihli jeho tělo vylovit a určit, jak zemřel.“

Teia ztěžka polkla. Udělal by tohle Řád? Ale proč? Andross? Aby mohl Fiska dosadit jako velitele? Barevný princ, který záměrně ochromuje velení Černé stráže?

„Vybral bych ho jako velitele místo sebe, i s jeho problémy,“ řekl Fisk.

To byla pravda. Teia byla tak zvyklá vidět ve všem pletichy, že vůbec nebrala v úvahu jednoduchá vysvětlení. Blademan mohl být zabit v hospodské rvačce. Byl to muž, který kmítal mezi dlouhými obdobími střízlivosti a krátkými výbuchy opileckého násilí – a když se opil, vysloužil by si své nožírské jméno u Černé stráže tucetkrát.

Teia sklopila hlavu. „Je mi to líto, pane, vím, že to byl váš kamarád.“

„A úplně v první řadě bych ještě před ním vybral Karris. Jenže nikdo z nás nemůže zaplnit Železnákovo místo a neměli ho nikdy propouštět.“

„Já, já neříkala –“ Proč Fisk tohle Teie říkal? Nikdy si nebyli blízcí. „Pane, mohli bychom si o tomhle promluvit později? Jsem zrovna na cestě –“

„Myslíš si, že jsem zrádce. Musíme si promluvit,“ řekl Fisk. Ustoupil ze dveří do kanceláře. „Hned.“

To byla rána do žaludku. Teiin výraz a mlčenlivost musely hovořit za ni. Mohla by to přiznat a přesvědčit se, kam tohle všechno spěje.

Vešla dovnitř a on za ní zavřel dveře.

Těžce polkla. Když jste malí, lehcí a ne moc silní, poslední věc, po které toužíte, je zůstat v kleci, když dojde na rvačku. „Zrádce ne, pane. Ale zkorumpovaný.“

„Proč?“

Tak když už, ať je to venku. „Nazval jste Kipa ‚Drzoun Kip‘. Takhle mu říkal jedině jeho děda. A jen v soukromí. A potom jste zmanipuloval pravidla.“

Fisk se zhluboka nadechl. Promnul si kořen nosu, jako by ho bolela hlava. „Moc velké manipulace nebylo zapotřebí.“

Teia nemohla promluvit. Ze všech věcí, které by čekala, nebylo přímo doznání na seznamu.

Fisk sklopil oči. „Já... měl vztah s někým z Černé stráže. On na to přišel.“

„On? Andross Guile?“

„Kdo jiný?“

„Takže vás Andross vydíral. Jak dlouho?“

„Jen v té jedné záležitosti s Kipem. Ačkoli mi řekl, že jsem stále jeho dlužníkem, neboť jsem v tom úkolu selhal. Jenže dalšími následky už mi nepohrozil. Zdálo se, že možná sám Orholam chce, aby se Lamač dostal k Černé stráži. Promachos je sice možná hrozný člověk, ale nejedná iracionálně.“

„Takže vás vydírá i teď? Vydírá vaši milenku?“

„Ne, a nemůže. Všechno jsem poté přiznal Bílé...“

„Poté?“

„Poté, co Lytos zemřel.“

Teia sebou cukla. Lytos? Fisk měl vztah s eunuchem? Jak tohle vůbec mohlo fungovat...?

Samozřejmě že věděla, že otrokáři nutili své eunuchy, aby jim sexuálně sloužili, ale jinak se předpokládalo, že je eunuch asexuální. O to šlo, ne? Nikdy by ji nenapadlo, že by svobodný eunuch mohl stát o sex – a musel to být sexuální vztah, protože ostatní vztahy nebyly Černým strážcům zakazovány, takže je nebylo možno ničím jiným vydírat. Jaké uspokojení by eunuch získal tím, že by...

Ale co, přece nemusela chápat technickou stránku věci. Mohla však chápat city. „Upřímnou... soustrast.“

Tíseň kolem jeho očí trochu povolila: měl starost, že si z něj bude utahovat nebo ho bude považovat za perverzního, protože se zamiloval do eunucha. „A stejně už na ničem z toho nezáleží,“ řekl. „Poté, co Lytos zemřel, jsem Androssovi přestal sloužit a –“

„Lytos ale přece nezemřel jen tak,“ namítala Teia. Winsen, jedinečný lukostřelec, trefil Lytose do srdce, když se snažil pomoci Buskinovi úkladně zavraždit Kipa. „Andross Guile se vás snažil donutit, abyste překazil Kipův vstup k Černé stráži. Vy jste neuspěl. Poslal Andross poté Lytose, aby zabil Kipa, a zastavil ho tak jednou provždy?“

Fisk zakroutil hlavou. „Ne... Nemyslím si. Když jsem s tím na promacha vyrukoval, říkal, že Lytose nejen nevydíral, ale ani s ním nikdy nemluvil. Andross Guile řekl, že ničit eunuchovi vztah by pro něj bylo totéž, jako kdyby měl vladař ukrást zlatý prsten žebrákovi. Taková krádež by u vladaře nic nezměnila, ale ať už by žebrák získal

zlatý prsten jakkoli nepravděpodobným způsobem, už by žádný další v životě nedostal. Andross řekl, že by to byla čistá podlost ducha, zničit takové štěstí, bez ohledu na to, jak to pro něj bylo nepochopitelné. Promachos není dobrý člověk, Teio, ale já mu věřil. Pořád mu věřím. Je bezohledný, ale není krutý jen tak z plezíru. Zároveň jsem docela přesvědčen, že se o tom tajemství dověděl někdo další a vydíral Lytose a nutil ho, aby udělal to, co... málem udělal. Ani jeden z nás by nepřežil, kdyby ho vyloučili od Černé stráže.“

„Proč mi tohle říkáte?“ zeptala se Teia.

„Protože víš, jaké je to milovat někoho, koho nemůžeš mít.“

Teia ztuhla. Fisk? Fisk dokázal pochopit, jak se Teia cítila – ještě dřív, než to věděla sama? Už chtěla něco namítnout, ale on ji předběhl.

„Říkám ti to, protože jsi vůči Lamačovi zcela loajální a stejně jsi tady zůstala. Myslím, že jsi tu zůstala na jeho rozkaz. Myslím, že jsi tu zůstala, aby pro něj špehovala.“

„Já pro něj ne–“

„Zůstala jsi, protože víš, že Lamač je Světloňoš.“

„Jak prosím?“ řekla Teia.

Tohle jí vzalo vítr z plachet. Křížák s urputností věštce věřil, že Lamač je Světloňoš. Ona si to myslela také, jenže jí nezáleželo na tom, zda se stane součástí historie nebo něčeho tak velkého. Následovala Kipa, protože byl skvělý a dobrý. To jí stačilo.

A muselo to stačit i teď, protože jiná možnost nebyla, když se ta kozatka Tisis stala pochvou pro jeho meč. Po Tisis lačnila spousta mužů; byla vysoká, vlnadná, ladná a bohatá, s exoticky hedvábně blond vlasy a výtečným vkusem. Teia by byla Kipovi neodpusťtila už to, že by s touhle bytostí vlezl do postele, ale musela by to pochopit.

Jenže on se s ní *oženil*. S absolutně cizí ženskou, do háje. Deset minut poté, co se líbal s Teiou a pobláznil ji tak, jak do té chvíle nepoznala.

Chcípák.

Fisk řekl: „Chci, abys mu dala na srozuměnou, že jsem na jeho straně. Jestli potřebuje velitele u Černé stráže, jsem tu pro něj.“

Teia chvíli ta slova nemohla dešifrovat.

Kipovi přátelé věřili, že je Světloňoš. Jistě, ale byla to hloupá děcka. Děcka přece vždycky věří nesmyslům, no ne?

Tohle bylo jiné. I někdo tak vážný jako trenér Fisk tomu věřil?

„Proč byste –“ spustila.

„Všichni jsme ty příběhy slyšeli. Jde jen o to, že jim někteří lidé odmítají uvěřit. ‚Povstane ze zelené‘ nemusí nutně znamenat, že přijde z Krvavého hvozdu nebo Ruthgaru. Mohlo by to znamenat, že jeho schopnost zhmotňovat začne u zelené. Jeden z prvních záblesků Lamačovy magické geniality se projevil, když se proměnil v zeleného golema. Přišel na to z fleku, intuicí. Jeho vůle byla tak silná, že zhmotnil zelenou, která zastavila kulky z mušket, Teio. ‚Zabije bohy a krále‘? Udělal už obojí. ‚Bude to outsider‘? Jak víc bys mohla být outsider, než levoboček se smíšenou krví z Tyreje? Každá z těch věcí dráždí luxiáty a ze všech těch věcí dohromady se jim vaří krev – stejně jako je vytáčí, že by byl zapotřebí Světloňoš k tomu, aby byla prokázána správnost jejich kultu – jenže cožpak Orholamova vůle vždycky nedráždila mocné? Já se nepřidám na špatnou stranu Orholamovu. ‚V nejtemnější hodině, až všechny ohavnosti přijdou na břehy Velkého Jaspisu, až zemře sám ten, kdo nese Naději, potom on vnese do všeho svatě světlo a zapudí temnotu.‘ ‚Sám ten, kdo nese Naději‘, Teio. To je Gavin Guile. Je mrtvý. Naše nejtemnější hodina se blíží. Musíme si zvolit stranu.“

Teia to sice slyšela přeložené jako ‚sama Naděje‘, ale o to možná ani nešlo. Teia z nějakého důvodu neuvažovala do hloubky o tom, co by to znamenalo pro svět, kdyby byl Kip skutečně Světloňoš.

Jestli byl Světloňoš, otrásl by pilíři světa. Při příchodu Světloňoše by se zbožní, zoufalci, chudí, naivní, blázni, idealisté i mladí – ti všichni by se houfovali ne kvůli Světloňoši, nýbrž kvůli své naději na to, co by pro ně Světloňoš udělal. Pro ty, kteří nemají nic, by mohl být vším.

Co se stalo s těmi prvními kmenovými válečníky, kteří se vylili z Parie spolu s Lucidoniem? Staly se z nich Pojmy. Vládli satrapiím. Muži a ženy, kteří žili v porobě nebo se živili jako lamači kamene a lesníci a žoldnéři a pivovarníci, se stali autoritami a generály a nejvyššími luxiáty.

Zároveň by pro každého, kdo měl nyní moc, začal být děsivý. Vyzval by rebelii i za těch nejlepších časů. Ale teď? V čase, kdy Chromerie potřebovala jednotnou frontu proti Barevnému princí, ji Kip mohl rozštěpit zevnitř – aniž by to zamýšlel. Z čistě prospěchářských

důvodů by sama Chromerie snad mohla chtít zabít Kipa, který ani na okamžik neprojevil neloajlnost.

Avšak ti, kteří zabíjeli své přátele kvůli trablům, které by *možná mohli* způsobit, si přátele ani nezasloužili.

„Zasloužit si? Pořád uvažuji o moci tak, jako by s ní morálka patřila do jedné a té samé konverzace?“

Teia řekla: „Nenechal mě tu proto, abych špehovala. Zvolila jsem si, že mým posláním je má práce u Černé stráže. Jsme ale pořád přátelé. Nepopírám to. To přátelství mě však nezavazuje věrnosti mé přísave, pane.“

„Zatím.“

Teia si olízla rty a přiznala: „Nezbaví. Nikdy. Orholam chraň, abychom kdy čelili takovým volbám.“

„Ale kdyby ano...?“

„To je stejné jako ptát se matky, které ze svých dětí by obětovala, kdyby si měla vybrat. Je to krutá otázka a nestane se to.“ Modlila se za to.

„A jestli ano?“ zeptal se.

„Udělám správnou věc, pane.“

„Ha! Nejlepší odpověď, jakou si umím představit. A vůbec, chtěl jsem ti říci, jak to se mnou je, ještě předtím, než tě povýším na plnohodnotnou Černou strážkyni.“

„Pane?!“

„Dnes budeš držet svou vigili v arcimágově kapli. Za úsvitu složíš přísahu spolu s několika svými bratry a sestrami. Tvoje první směna plnohodnotné strážkyně bude služba u Bílé zítra v poledne. Vystavíme několik zrádců Orholamovu pohledu. Doporučuji ti, aby ses nyní trochu prospala. Následujících pár dní bude dlouhých.“

Do Teii jako by uhodil blesk. Hotová strážkyně? Tak brzy? Měl velitel Fisk takový nedostatek lidí, které by mohl postavit na stráž, nebo se snažil využít svého času jakožto velitele k tomu, aby nacpal do Černé stráže co nejvíc dobrých lidí? Zamumlala slova díky a otevřela dveře, aby mohla odejít.

„On zaváhal, víš? Lytos,“ řekl velitel Fisk tiše a odvrátil zrak od Teii. „Na konci. Lamač o tom neřekl tvójí jednotce, ale řekl to Bílé. Lytos si to rozmyslel, odvrátil se od zrady. Chtěl zrovna zaútočit na Buskina a zastavit ho, když ho Winsen zabil. Winsen za to nemohl,

KRVAVÉ ZRCADLO

takže mu to Kip neřekl. Lytos tam v první řadě vůbec neměl být, takže Lamač nesl břímě toho vědomí na ramenou sám. Jenže chtěl, aby to Bílá věděla. Když jsi vůdce, chráníš nejprve živé, ale mrtvé pak uctíš, jak můžeš. To je ten druh šlechtnosti, který bych čekal od Světloňoše. A... a Orholam na to dohlédl, že se zpráva o Lytosově konečné věrnosti dostala ke mně, k jedinému člověku, u kterého opravdu záleželo, aby si ho nepamatoval jako zrádce. To je Orholamova milost, nemám pravdu?“

10. kapitola

Čas je jediné vězení, z něhož nás vězení osvobodí. Gavin se probudil s pocitem, že je nabit novou energií. Samozřejmě, že světlo se nikdy neměnilo, takže netušil, jak dlouho spal. Přijal svou nevědomost jako dar. Spal, dokud si úplně neodpočinul.

A cítil se lépe. Silnější než minulou noc, bolest v jeho oku se zmírnila a už jen tupě tepala. Téměř cítil své staré já. Nebo si to myslel, když se protáhl a uvědomil si to, nebo za to možná mohla jeho erekce.

Navzdory tomu, jak byla nosítka úzká, z nich v noci ani jeden nespadl a Marissino tělo bylo nalepené na jeho. Křivka jejího zadečku držela dole to, co se urputně snažilo být nahoře.

Zdálo se, že ji jeho škusnutí probralo. Nemohl se odsunout. Byl uvězněn nahý a Marissia pouze v lehké košilce si mohla jen stěžít nevšimnout jeho stavu, jestli se pohne. Marissia znala jeho tělo jako nikdo na světě.

Jenže potom ho podráždila tím, že se pohnula. Zaváhala a požitkářsky našpulila ústa. Vždycky milovala ranní sex. „Tohle je pro mě?“ zeptala se.

Nebylo, ale říct ne se zdálo hrubé. Odkášlal si, zatímco ona se s obdivuhodnou obratností převalila, ukotvila nohu na jeho boku a podívala se mu do tváře. Přitáhla se tělem blíž.

„Cítíš se lépe, že?“ zeptala se.

„Mnohem.“

Po tváři jí přeběhl mrak. „Takže mě tvůj otec brzy odsud odvede.“

A stejně jako každá svoboda se i osvobození od času v této kobce ukázalo jako lež. Gavin řekl: „Můžu předstírat, že jsem víc nemocný, než doopravdy jsem.“

„My ale nezjistíme, kdy se dívá, takže je to marné, ne?“

Gavin zaváhal, než řekl: „Ano.“

Podívala se mu do očí s jistotou, která vzdorovala rozumu. „On mě zabije.“

Gavin kývl a v hrdle měl těsno. Ona byla volný konec niti, který je třeba odstříhnout.

KRVAVÉ ZRCADLO

„Uděláš pro mě něco?“ zeptal se.

„Cokoliv.“

„Pomiluj se se mnou.“ Nehty mu lehce přešla po zádech tak, jak to měl rád. Jenže když ji teprve včera v noci poprvé uviděl, jak mohl nyní ignorovat její hlubší proudy a vidět jen hladinu?

Snadno. Ach, jak snadno.

Její oči byly žhavé, rozvášněné, plné touhy, žalu a strachu. „Jen jednou, naposledy, prosím. Ukaž mi, že jsem pro tebe něco znamenala.“

Orholame, smiluj se. Gavin si pamatoval, když se naposledy s Marissii miloval, těsně předtím, než odešel z Chromerie, pamatoval si ten pocit, jako by nějak podváděl Karris, přestože to bylo ještě před jejich svatbou. Tehdy odmítal vinu: každý pán si vydržuje pokojovou otrokyni. Většina i více než jednu. Gavin byl v porovnání s jinými vyloženě asketický, a zvláště ve srovnání s jinými své společenské vrstvy.

Toho dne se s ním Marissia milovala jako oheň, samá žádostivost, skrývaná zlost a zoufalství.

Nebylo divu.

A nyní to všechno cítila znovu, a dokonce ještě hůř. Řekla: ‚Ukaž mi, že jsem pro tebe něco znamenala‘, ale myslela tím: ‚Pojďme se vykašlat na city a strach. Pojďme to dělat tak, jak jsme to dělávali vždycky.‘ Milovala by se s ním, jako by ho tím mohla donutit, aby ji miloval.

Marissia odhrnula spodničku, která byla mezi nimi, a její tělo ho hřálo. A Gavin se rozpoltil – nikoli poprvé v životě. Jeho tělo říkalo něco jiného, než jeho vůle. Marissiiiny uši byly nastřižené. Byla prodána, přestože si to sama zvolila. Měla být otrokyně, ne? Jednalo se s ní jako s otrokyní, takže to z ní otrokyni dělalo, ne? A na otroky se manželský slib nevztahoval, nebo ano?

Dlužil jí to. Milovala se s ním tolikrát, i když se jí nejspíš ve skutečnosti nechtělo. Nedlužil jí to jednou?

A jemu se chtělo.

Jenže Karris. Karris, jeho manželka.

Nikdy to nezjistí. Kdyby ano, pochopí to. Když to pochopí, odpustí mu, stejně jako mu odpustila tolik jiných věcí.

Ale měřit věci podle toho, co druhý promine, je po etické stránce dost na hovno, ne? Karris by pochopila, že se vdala za nevěrného

sráče. Karris by pochopila, že se neobviňuješ z toho, že jsi sráč. Je to tvoje chyba, že si myslíš, že můžeš vyleštit hovno a udělat z něj zlato.

Už jsem unavený z toho být sráč. Lhář. Ten, kdo porušuje sliby.

Tady nešlo o Karris. Tady šlo o Gavina a o to, co je za člověka.

Gavin Lhář. Gavin Vyjduškaždým, který chce, aby ho všichni milovali... a zatím vzadu tiše podvádí. Gavin Šedý.

Gavinova žádostivost byla jako trumpeta, která mu troubí přímo do ucha. Jeho tělo si přálo odškodnění. Znalopotěšení Marissiiina těla. On si to přece zaslouží, ne? Měl by přijmout tu malou útěchu, když může. Trochu rozkoše. Po všem, čím prošel.

Kdyby Marissia udělala sebemenší pohyb, aby ho potěšila, kdyby se o něj otřela boky, položila si jeho ruce na prsa, políbila ho na chladné rty, konal by, znovu by zatratil sám sebe, a s horlivostí. Takový byl slaboch.

Jenže ona to neudělala. Tak dobře ho znala. Víc než tohle mu její sebeovládání napovědělo, jak moc ho miluje.

„Marissio,“ řekl s bolestí.

„Karris,“ řekla. Byla to porážka. Zlomené srdce. Odtáhla se, sundala svou nohu z jeho. Její obličej zvadl.

Zasloužila si o tolik víc.

„Moje přísahy, Marissio. Celý můj život nic neznamenaly. Tohle je má poslední šance.“

Slezla z nosítek a polkla. „Budu vždycky jen odvrženec a budu vždy ta druhá, můj pane? Takhle to se mnou skončí, už nic pro mě nezbylo?“

A potom plakala. V kulaté kobce nebyly žádné kouty, ale ona se schoulila co nejdál od něj, kolena přitáhla k hrudi a schovala tvář. Vyplývala na něj celý svůj život.

Kam se teď poděl jeho zlatý jazyk? Gavin se s námahou posadil a jeho vypáleným okem znovu projela bolest, která mu na dlouho sebrala dech.

Muselo existovat něco, nějaká pravdivá, upřímná útěcha, jenže Gavin nebyl mistrem takovýchto slov.

„Takže jsi přežil.“

Gavina jako by práskli bičem a hledal zdroj toho podivně zklamavého hlasu. Ve stěně se otevřel panel a Gavina něco bodlo v prsou.

KRVAVÉ ZRCADLO

Jeho jediné zdravé oko ve zlomku vteřiny spatřilo otce. Chtěl se na toho starého bastarda vrhnout a zabít ho –

Sklopil však zrak. V jeho prsou trčela šipka a hřála. Hodně hřála.

„Marissio,“ řekl Gavin. Nevěděl však s určitostí, co jí chce teď vlastně říci. Jeho myšlenky byly zhoustlé, lepkavé. Bylo to tu. Konec.

„Nasad' si je, děvče,“ řekl Andross Guile. Stál pevně, jako by mu ubylo dvacet let a obalil se novou vrstvou svalů. Hodil jí pouta s absolutní jistotou, že poslechne. Ani ji neviděl.

Andross na Gavina zíral, v hlubokých očích vášeň, avšak nic víc neřekl.

„To nemůžeš. Já ji potřebuju,“ namítl Gavin.

„Potřebuješ ji?“ Hlas měl zabarvený temným humorem.

„Prosím. Prosím, nezabíjej ji. Zblázním se bez ní.“

„Zblázníš? Ty si děláš starosti s tím, jestli se zblázníš?“ řekl Andross. Zasmál se, zaznělo to v kobce svobodně a otevřeně, a pak se s přezíravostí odvrátil.

Gavin přehodil nohy přes okraj nosítek. Vstal, zakymácel se, opřel se o nosítka. Teplo se šířilo všude.

Zamrkal, najednou se ocitl na podlaze a po tváři mu stékala slina. Šipka v jeho prsou zmizela. Nosítka zmizela. Odesli je Marissia s Androssem? Snažil se promluvit, ale nemohl utvořit slova.

Jenže Marissia s Androssem neodešli, ještě ne.

Poslední, co Gavin viděl, byla Marissiaina uslzená tvář, když ji táhl ven z kobky, bez naděje, zlomenou, ohlížející se na něj kvůli tomu, co jí nemohl dát.

A potom ho obestřela temnota.

11. kapitola

„Je to od nás špatnost?“ zeptala se Tisis.

„Je to od nás lotrovina. To je rozdíl,“ řekl Kip. Ranní slunce se vkrádalo dovnitř špatně zacelenými šterbinami ve stěnách kapitánské kajuty a důrazně připomínalo, jak málo mají soukromí. „Jsi připravena?“

„Radši bych měla být,“ přisvědčila. „Bude tu každou chvíli. Sundej si tuniku.“

Byli vzhůru polovinu noci a mluvili. Jenže osnovat plán byla jedna věc a provést ho byla druhá.

„Ó, právě mě napadlo něco jiného,“ řekla Tisis tichým hlasem. Posadila se na úzké posteli a přehodila útlé nohy přes okraj. Po jejich malé katastrofě z minulé noci si už oblékla prádélko a ke košilce a spodnímu prádlu přidala lehké šaty. „Tuniku, Kipe,“ řekla, svlékla šaty a hodila je do kouta.

Doted' už ji v jejím krásném spodním prádle viděl několikrát a během jejich úplně prvního setkání při jeho vstupu do Mlátičky byla nahá, ale Kip si ještě ani náhodou nezvykl na to, že vidí Tisisino tělo. Než ji vůbec poznal, už ji svým způsobem za tu její bezchybnost nesnášel. Tehdy si myslel, že se ho pokusila zabít a že kvůli ní v Mlátičce neuspěl. Ale přesto. Nenávidět ženu za její krásu je poněkud perverzní, ne?

A on byl zrovna ten poslední, který by měl kohokoli nenávidět za to, co zdědil. Kip se nějakým způsobem změnil ze syna kurvy v polychromatického manžela nejbohatší dědičky v Sedmi satrapiích – a to všechno kvůli jeho otci. Samozřejmě, že jeho pokrytectví a nenávisť vůči ní to nijak neusnadní.

Nebylo by to tak zlé, kdyby jen nebyla tak krásná. Dokonce i v jeho jednotce měli mladíci různé preference. Křižák si potrpěl na hezkou tvář a tmavé kudrnaté vlasy, jako měla Lucia. Ferkudi tál jako vosk kvůli zadku, před kterým by se váš barák roztrásl jako při zemětřesení. Velký Leo měl raději drobné dívky, a když si Teia dělala legraci z toho, jaký by při tom vznikl velikostní rozdíl, Leo k tomu dodal: „Jo, drobné jako ty, Teio, jenom, víš, s prsama.“

KRVAVÉ ZRCADLO

Později při tréninku nedopatřením kopla Lea do kulek. Dvakrát.

Problém s Tisis byl, že byla přesně tím typem krásky, jaký se Kipovi líbil nejvíce. Pro něj jako pro kluka z tyrejského venkova měla světlou pleť a exoticky vzácné, pravé blond vlasy, jakých v satrapiích pořád ubývalo, široký úsměv, zářivé oříškové oči, srdčitou tvář, a to tělo. Ta prsa.

Kip se na ně snažil nemyslet.

Což nebylo snadné, když se ta ňadra dmula pod její hedvábnou košilkou s tenoučkými ramínky a hluboko vykrojeným výstřihem.

Kip miloval Teiu, jenže ta Tisis... Poserte mě všichni svatí. Ženská, ty jsi důvod, proč nějaký šeredný a zároveň chytrý chlápek vynalezl řeč – jednoduše proto, aby měl oproti pohlednějším chlapům vůbec nějakou šanci na tebe zapůsobit.

Jak bylo však pro Kipa typické, zjistil, že miluje Teiu, a potom se ani ne o půl hodiny později oženil s Tisis.

„Uctívám tě svým tělem“, zněla část jejich prastarého svatebního slibu. No, tahle část byla jednoduchá.

Postavila se k němu tak blízko, že se k němu tím uctívaným tělem přitiskla. „Tohle bude smetánka do kafe“, řekla.

Kipovi byl ten černý nápoj znám a nejprve myslel, že je to sexuální narážka. Už chtěl něco říct o tom, že její kůže je světlejší než jeho, takže to, o co se ve skutečnosti pokoušejí, je spíš přidávání kafe do smetany.

Leda že by tou smetanou myslela jeho –

Potom mu došlo, že tím myslí ‚tohle bude finální tečka‘. Žádná narážka.

Fajn. Pardon, že jsem došel až tam.

„Roztrhej mi košilku“, řekla.

„Cože?“

Chytla ho za ruce. „Jako že jsme byli tak rozvášnění, že jsi ji ze mě včera v noci serval.“ Její oči jiskřily, když položila jeho ruce na svůj hrudník a očividně si tu hru moc užívala.

Druhé noci, kdy se pokoušeli o milování, se Kip nervózně podřídil Tisisinu vedení. Říkala, že je pouze technicky vzato panna, takže si z toho Kip vyvodil, že i tohle ji činí zkušenější, než je on. Rychle přešla od strhávání šatů k pokusům o penetraci, a poté, když k tomu nedošlo a ona supěla vzteky a snažila se mu to dát za vinu, se zdálo pří-

liš troufalé žádat ,hele, vadilo by ti, kdybych si s tvým tělem trochu pohrál? Líbí se mi to.‘

Čtvrté noci jejich manželství, s přídavkem olivového oleje a výhradního zacílení na proražení Nefritové brány, aby jejich manželství nebylo anulováno a oni nevyvolali válku, kterou nemohl nikdo vyhrát a při níž by zahynuly tisíce nevinných, a na ně by se vzpomínalo už navždy s ostudou, Kip se svými hravými a všetečnými rukama už nedostal šanci být všetečný, hravě ani nijak jinak.

„Kipe?“

„Hm?“

„Tu košilku?“

„M-hm?“ řekl, ztracen v nádheře, která se mu nacházela pod rukama. „Jé!“

Odkášlal si, jemně zatahal za hluboký výstřih její košilky a snažil se ignorovat, že košilka z tohoto materiálu s podobnými krajkami a v této barvě by mohla stát víc, než vesničané v Rektonu viděli za celý rok. Kip byl v jádru pořád ten chudý chlapec a napadlo ho, jestli tomu tak bude navždy.

„Ó, u Orholamových...“ Popadla jeho ruce a pomohla mu roztrhnout výstřih až k pupíku, potom ale podržela jeho ruce tam. Oba zaváhali. Udělala jakýsi kočící kroutivý pohyb směrem k němu, a způsobila mu tím všechny možné překrásné věci. „Nikdy jsem se o tebe nepostarala, že ne?“ zeptala se.

„Nebude to trvat dlouho, slibuju,“ řekl Kip.

Podívala se na dveře a zašklebila se. „Verity tu bude každou –“

Kip sklouzl rukou z hedvábí na hedvábnou kůži a ona zmlkla.

Vzhlédla k němu s očima náhle ohnivými, jako by ji něco hrozně naštvalo. Hodila mu nohu na bok a chytila jeho tvář oběma rukama. „Proč, Kipe? Proč? Proč bych s tebou ráda dováděla, když nemůžu, ale když je to dokonale přijatelné a mám na to celou noc, tak to nejde? Ztraceně!“ Zuřivě se o něj otřela boky, políbila ho a kousla ho do spodního rtu. Pak se od něj odtrhla.

Ani na chvíli z něj nespustila oči, setřásla ze sebe spodní prádlo, svlékla košilku, každé z toho hodila do jiného kouta kajuty. Rozcučala si dlouhé blond vlasy. Vklouzla na úzkou postel a přetáhla si příkrývku jen přes nohy, jako by neměla absolutně žádný problém být před manželem nahý. Čemuž samozřejmě měla Verity uvěřit.

„Aha! Mám nápad!“ řekla Tisis. „Cucfleky. Musíme to udělat zítra. Tuniku, Kipe. Sundej ji. Pak pojď sem a trochu mě poškrábej strništěm na krku. Rychle.“

Kipova matka kdysi řekla, že jestli se bude moc dlouho tvářit legračně, zůstane mu to. Může se to samé stát, když váš roh bude příliš dlouho vztyčený? Co když mu tak zůstane? Orholame, hlavně to ne. Uniforma Černé stráže, kterou si Mocní směli vzít s sebou, byla pěkně černá a leccos zamaskovala, ale taky byla *těsná*.

Někdo zaklepal na dveře a Kip si náhle uvědomil, že součástí toho plánu tak nějak od začátku bylo, že půjde otevřít nahý. A potom musí předstírat, že mu to vůbec nevadí. Jako že je ten typ muže, který otvírá dveře nahý, protože co, kdo by po takové noci, jako byla ta včerejší, myslel na oblečení?

Byl si jistý, že tuto část do plánu nezahrnul on. I kdyby Kipa pomalu dusili v guláší sexuálního uspokojení, dokud by se nerozpadal na kousky, nemyslel si, že by se mu někdy doopravdy stalo, že by se *nechtěl* zahalít.

„Má paní, můj pane? Snídaně,“ řekla Verity zvenku.

„Můj pane manželi, šel bys laskavě ke dveřím, prosím, a potom se vrátil hned zpátky ke mně do postýlky. Bez tebe je hrozně studená,“ řekla Tisis nahlas. Zakřenila se na něj.

Kip se začal soukat z tuniky s intenzivním vědomím, že na něm Tisis visí očima. Zčásti věděl, že jeho cudnost je v tomto bodě směšná. Ačkoli si během jejich neúspěšných pokusů o soulož nechával tuniku na sobě, věděla už teď, jak vypadá. Jenže vědět, že je tlustý, byla jedna věc, a vidět to byla druhá.

Jednou rukou si nenuceně podržel tuniku před sebou, zakryl si břicho a rozkrok nejvíc, jak to šlo, a trošičku pootevřel dveře. I tak viděl, že se za Verity jeden námočník snaží přes Kipa dohlédnout na nymfu, o níž všichni věděli, že leží uvnitř.

Kip se na toho muže samolibě usmál a poté, co Verity, balancující se stříbrným podnosem v jedné a s kbelíkem horké vody ve druhé ruce, vešla, zavřel za ní dveře.

Verity byla spíš starý zkroucený dubový pařez než žena, širší než delší, se stříbrnými vlasy, které kdysi bývaly blond, a měla daleko jasnější představy o tom, jak by se měli chovat urození pánové a dámy, než kterýkoli urozený pán nebo dáma, s nimiž se Kip kdy setkal.

„Ach, to už je čas snídaně?“ řekla Tisis. Zívla a požitkářsky se protáhla, odhalená.

Kip zapomněl na plán. Z ochromených prstů mu vyklouzla tunika.

Sebral ji rychle z podlahy a málem se srazil s otrokyní, jak se tak náhle vrhnul k zemi v téhle mrňavé kajutě.

„Možná by se madam nejprve ráda vykoukala a oblékla?“ zeptala se Verity.

Kip se snažil kolem ní protáhnout, jak se náhle ohnula, aby položila kbelík. Jeho rozkrok se otřel o její zadek, který byl tak velký a široký, že by Ferkudi omdlel.

Bohudík jeho pěst a smotaná tunika tomu zabránily v onom zlomku vteřiny, než se Kip mohl otočit, takže se jí dotkl spíš bokem než svým rohem. Prošel kolem ní, ale tím pohybem ji povalil, když skládala na zem kbelík, takže rozlila vodu na podlahu.

Verity pomalu vstala a kbelík nechala na podlaze. Povzdychla si jako někdo, kdo je extrémně pohoršen, a dívala se na tu spoušť. Potom vrhla na Kipa, jak tam tak stál nahý, nevrlý pohled plný odsouzení. Kip polkl.

„Potřebuje můj pán něco?“ zeptala se Verity.

Kip se z nepatrných náznaků již dříve dovítil, že Verity neschvaluje, že se Tisis provdala bez svolení její sestry Eirene. Do té nevole zahrmla i samotného Kipa.

„Pardon,“ řekl Kip.

Odfrkla, otočila se k Tisis a nepřiliš tiše zamumlala: „Pořádný pán by věděl, jak se omlouvat otrokům.“ Nyní promluvila hlasitěji a zvučněji: „Madam?“

„Jen umýt houbou?“ zeptala se Tisis zklamaně.

„Hádala jsem se s kapitánem dlouho a urputně, madam. Tvrdí, že sladká voda je na plavbě příliš cenná, než aby se s ní plýtvalo na koupel.“

Verity vzala skládací zástěnu a postavila ji, aby Kip neviděl na Tisis, ačkoli Kipovi unikala logika věci. Verity také mluvila nahlas, jako by snad ta zástěna představovala skutečnou překážku. „Vidím, že vám pan manžel pocuchal copy. Myslím, že abychom je dnes ráno napravily, budeme si na to muset vyhradit několik *hodin*. Myslím, že byste s ním také měla promluvit o tom, aby si opatřil pokojovou otrokyni.“

„Cože?“ zasáhl Kip. „K čemu bych potřeboval pokojovou otrokyni? Máme tebe.“

„Já nejsem tenhle druh otrokyně, můj pane. Na tamto si budete muset obstarat svou vlastní.“

Tisis se okamžitě začala smát, ale Kip to nepochopil.

„Můj pán nepotřebuje takový druh otrokyně, Verity,“ řekla Tisis. „O jeho spokojenost se docela dobře starám já.“

„Tohle říká svým manželkám spousta pánů, a zatím hledají potěšení někde bokem. Jenže pán, který se takhle toulá, musí mít v sobě dostatek slušnosti a dělat to bezpečně, aby do svého rodu nezatáhl nemoci a hanbu.“

„Verity!“ řekla Tisis. „Takhle mluvit nebudeš.“

Kip už to začínal pomalu chápat. Nejdřív se chtěl nevěřičně rozchechtat. Verity měla starost o to, že by si vzal do postele ji? A pak mu jako necudný šepot vykrystalizovalo i všechno ostatní, co sice bylo pronášené směrem k Tisis, ale zároveň rozhodně mířené i na něj.

Odjakživa si připadal jako venkovský balík v těch pevně vymezených způsobech šlechty a tradice udržování otroků patřila k těm pro něj nejméně průhledným a činila ho ještě více zdrženlivým než cokoli jiného.

Mátlo ho, že když udělal chybu, když někdy přešlápl a byl příliš milý – dal všimné, podíval se otrokovi do očí nebo se omluvil – otroci tyto přešlapy nesli s největší nelibostí. Jako by říkali: „Neporušuj pravidla. Je to jediné, co máme.“

Věděli, jak se vyrovnat se špatným zacházením, s ignorací nebo s tím, že je někdo bere jako samozřejmost, ale donutit je pamatovat na všechna privilegia svobody bylo příliš těžké.

„Chm,“ řekla Verity. „Jste nyní vdaná žena, má paní, a je čas, abyste se postavila pravdě čelem. Vaše povinnost v posteli je dát mému pánovi děti. On má zase plně uspokojit vaše tělesné potřeby. Vy však na oplátku žádnou takovou povinnost nemáte. Jestli vyžaduje něco, co se vám nelíbí, nebo něco, co děláte častěji, než byste si přála, jen abyste mu vyhověla, tak na to má pokojovou otrokyni. Samozřejmě, že vaši povinností jakožto dámy spravující domácnost je zajistit pokojovou otrokyni, která vašeho pana manžela utěší.“

„Orholame, milost,“ řekla Tisis.

„Je to jeho milost,“ řekla Verity. „K čemu jinému by byli otroci, než aby ulevili mé paní od břemene?“

Starý Kip by se býval stáhl, přijal by oplzlé náznaky té otrokyně.

Kip smetl skládací zástěnu, až se sesypala. Verity zrovna namáčela kostku mýdla do kbelíku. Kip ji zvedl, přimáčkl ke stěně a ohněm zjizvenou levačkou ji chňapl pod krkem.

„Teď mě poslouchej,“ zamručel Kip. „Já držím své sliby – všechny, včetně těch manželských – a jestli se ještě jednou navezeš do mé cti, přísahám Orholamovi, že tě hodím přes palubu žralokům.“

„Můj pane, já nechtěla –“

„Oba víme, žes chtěla.“

Zplihla. Další otrokyně, se kterou další pán špatně jedná.

„Podívej se na mě. Podívej se na mě!“ křičel.

Pohlédla na něj s chladnou netečností ženy, která si příliš neváží svého života. Nebo možná s chladným strachem ženy, která si myslí, že zemře.

„Můžeš mě nenávidět, ale nebudeš lít mé ženě do uší jedovaté řeči o mně. Ne když jsem tady. Ne když jsem pryč. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

„Dokonale, můj pane.“

Pustil ji. „Jestli nám nedokážeš věrně sloužit, okamžitě tě prodáme. Dokonce tě nechám vybrat nabídku, kterou pro tebe přijmeme. Nepošlu tě za trest na nějaké hrozné místo, ale ani si tě tu nenechám.“

„Ano, můj pane,“ řekla tiše.

„Teď vezmi prádlo a vypadni. Do dnešního večera budu mít tvou odpověď.“

Pohybovala se po kajutě mrštněji, než by Kip kdy považoval za možné, posbírala Tisisino odhozené oblečení a sice si všimla, jak je roztrhané, ale nekomentovala to. Utřela rozlitou vodu a Kipovi došlo, že je pořád ještě nahý. Tisis na něj zírала, ale teď už v tom nebylo žádné škádlení. Držela si před sebou kus látky a vypadala trochu vyděšeně.

K čertu. Že bych šlápl vedle?

„Můj pane?“ zeptala se Verity. „Přejete si, abych vyprala i vaši tuniku?“

Porád ji ještě držel v ruce. „Ehm... ano? Ano,“ řekl. Opravdu potřebovala vyprat. Denně s jednotkou trénoval na palubě a přestože se pravidelně myl, nedostal se k praní oblečení. V Chromerii odložíte špinavý oděv do košíku a on se jako kouzlem následujícího dne objeví čistý a složený na vaši posteli.

Tuniku jí však nepodal.

Verity mu podala ručník. „Na vaši koupel s houbou, můj pane,“ řekla. Byl dost velký, aby si ho mohl dát před sebe, zatímco jí podával tuniku.

Šla ke dveřím se svou hromádkou oblečení. „Ach, můj pane? Jen pro případ, že by moje madam byla příliš citlivá, než aby mluvila o takových věcech, a jelikož se budete mýt sám. Ujistěte se, abyste se důkladně omyl pod předkožkou. Dámina voňavá zahrada by měla být trochu cítit, ale pánův dub by měl vonět jen mýdlem.“

Kip byl tak vyjevený, že nedokázal nic říct. Tisis odfrkla. Kip jen zakroutil hlavou a musel uznat, že ta ženská právě získala bod.

Její ústa se na chvíličku sevřela do tenké linky, aby se ubránila úsměvu, a pak Verity vyšla ze dveří. „Vrátím se, abych stihla obléknout madam a odnesla nádobí. Můj pane. Má paní.“

Až když za sebou zavřela dveře, uvědomil si Kip, že její pošádlení na rozloučenou byla taky zkouška: Byl Kip tím druhem pána, který jí ublíží při jakékoli provokaci, nebo její narážka na cizoložství překročila jednu z důležitých hranic, kterých bylo relativně málo? Tohle patřilo k věcem, které chce otrok vědět.

Posadil se na postel a nevěděl, jestli uspěl, nebo selhal, ani co to o něm vypovídalo.

Tisis vrátila zástěnu na místo a dál se omývala houbou. „Vyděsils mě, ale k odlákání pozornosti to posloužilo dobře.“

„Co?“ zeptal se Kip, který byl vytržen z úvah.

„Žes odlákal její pozornost, abych se mohla umýt sama. Včera mi řekla, že nejsem cítit sexem.“

„Zase tak chytrý nejsem.“ Až když to bylo venku, uvědomil si Kip, že to řekl nahlas, ale Tisis zpoza své zástěny neříkala nic. Kip si oblékl spodní prádlo a černou uniformu.

Když Tisis vyšla zpoza zástěny oblečená do mechově zelené tuniky a pracovních kalhot s koženým páskem, který zdůrazňoval její štíhlý pas, měla v očích divný pohled. „Takže tys tu zástěnu smetl proto, že ses doopravdy rozzlobil?“

„Ano. A co?“ řekl Kip. Byla tohle snad záměrně matoucí otázka? „Jsem snad kvůli tomu tyran?“

„Jsi pán,“ řekla Tisis, jako by to byla divná otázka. „Panstvo zná tvé tituly, ale také ví, čím jsi byl předtím, než jsi přišel do Chromerie.“

Když nám to dovolíš, sežereme tě zaživa, Kipe. Dokonce i naši otroci tě sežerou. To děláme, když se bojíme.“

„Je to vždycky o bitvách a přetahování, dokonce i na mé vlastní straně?“ zeptal se Kip.

„Jen když prohraješ ty důležité,“ řekla. Viděla na něm, že nechápe. „Kipe, za dob Lucidonia byla Karris Stínobijka obyčejná holka od divadla. Pro slušnou společnost byly herečky skoro jako prostitutky. Teď už o ní nikdo jako o komediantce nemluví. Stal se z ní pojem. Pro lidi, jako jsi ty nebo ona, neexistuje žádná střední cesta. Najednou tě to vynese nahoru a každý chce vědět, jestli si to zasloužíš. Já? Já můžu být nějaká madam, která se narodila do skvělé rodiny s jednou nebo dvěma zářivými osobnostmi, ale jinak nic dalšího, co by stálo za zmínku. Pro tebe je tahle cesta zavřená. Ocitneš se náhle na vrcholu a všichni ostatní mají pocit, že jsi je skopnul o stupínek dolů. Musíš dokázat, co v tobě je.“

„I před otroky?“

„Otroci nedostávají od svých pánů jen rozkazy, ale také signály. Verity byla Eirenina guvernanta. Když Eirene poslala *ji*, aby sloužila mně? Myslíš, že to nebylo malé popíchnutí? Moje sestra mi tím naznačila, že se chovám jako malé dítě. Ale také to je proto, že Verity důvěřuje.“

„Kdybych tohle věděl, možná bych jí nevyhrožoval smrtí,“ řekl Kip a ušklíbl se.

„A když už jsme u toho. Naštval ses, protože to je pravda, nebo protože jsi chtěl, aby si myslela, že je to pravda?“

Něco na její ostrosti vyhnalo Kipovi z hlavy všechny myšlenky. „Co měla být pravda?“ zeptal se.

„Že držíš sliby.“

Takže samozřejmě si Kip okamžitě vzpomněl na sliby, které nedodržel: jeden matce, že se pomstí otci za její znásilnění – příběh, který byl jen výmyslem závislé ženy. A potom přísahal Gavinovi, že zničí Klytose Modrého. Dělal, co bylo v jeho silách, aby něco na Kolora vypátral v zakázaných knihovnách, ale nikdy tam nenašel nic kompromitujícího, takže i tuto přísahu porušil. Řekl: „Možná jsem se tak rozcítil, protože jsem už pár slibů nedodržel.“

A pověděl jí o nich a nezacházel při tom příliš do detailů. Koneckonců to byla Malargosová.

„Ale na svůj manželský slib pohlížíš jako na závazek a plánuješ udělat, co bude ve tvých silách, abys ho dodržel?“ zeptala se.

„Ano! Rozhodně,“ řekl.

„Ale miluješ ji.“

Ji. Teiu. To byla rána pod pás. Takže Tisis nebyla nevšimavá. Kip neřekl o Teie ani slovo. Z čeho si to Tisis vyvodila? Z několika pohledů?

Mám lhát?

Po tak dlouhé pauze by přece lež byla zbytečná, nebo ne?

„Ano. Myslím. Nevím. Za poslední dva roky jsem se zbláznil snad do čtyř dívek. Vždycky do nedosažitelných. Možná proto se tě bojím. Nejen že jsi nedosažitelná; ty prostě nejsi myslitelná; jsi skutečná a odmítnutí bude bolet o to víc, když přijde, že?“

Chtěl využít techniku, kterou ho naučil jeho děd: využij svou nevymáchanou hubu ve svůj prospěch a vyčkej, jak bude druhá osoba reagovat na nehoráznou pravdu, kterou na ni vypálíš jak z trombonu.

Až na to, že Tisis nereagovala vůbec. Jen se na něj dívala.

No, teď se Kip cítil nahý novým způsobem, který byl skoro stejně nepříjemný jako ten první.

Potom řekla: „Když sis nechtěl sundat tuniku, schovával jsi jizvy, nebo... břicho?“

„Můžeš říct tlusté břicho,“ řekl.

„Neřeknu.“ Nic víc neřekla a on si nemohl pomoci, ale udělala na něj dojem svou tichou důstojností.

„Tohle se učí v dívčí škole?“

Nechtěl to říct nahlas. Ale ona nereagovala. Už zase.

„Promiň,“ řekl.

„Jak jsi k tomu přišel?“ zeptala se, jako by byl umíněné děcko. Což bylo svým způsobem trefné.

„Moc koláčů.“

„K těm jizvám,“ řekla a přehlédla jeho pokus o vtip, ačkoli Kip nedokázal poznat, zdali to bylo záměrné či ne.

„Prohrál jsem sázku,“ řekl. Nabíral teď absolutně nesprávný kurs, řítit se s lodí přímo do bouře, místo aby se vyhýbal vlnám.

„S nějakým zvířetem?“ řekla rozzlobeně. „Kipe, v jedné části našeho manželského slibu se pravilo ‚Nechť mezi námi není žádná temnota‘. Proč mi lžeš v hloupostech?“

Chtěl si tím nahrát na vtip.

Sázka?

Vsadil jsem večeri, že se dostanu ze zamčené spížirny. Křesy se vsadily, že se odtamtud nedostanu. Byla ze mě večere.

Nikdo se tomu vtipu doopravdy nikdy nesmál, on si však myslel, že to bylo stylem podání.

Zrovna když to chtěl vysvětlit a omluvit se, řekla: „A o těch slibech. Kdyby se tu ukázala a stala se pro tebe možností a já bych se o tom nikdy nedověděla...“

„Nepřidám na seznam ‚podvodníka‘,“ řekl Kip.

„Na seznam?“

Sakra. Přistižen. A teď, když to takhle posral, nepřipadal už žádný vtip v úvahu. „Na seznam věcí, které na sobě, ehm, nemám rád.“ Které se mi hnusí.

„Tím se to rozhodlo,“ řekla.

„Rozhodlo se co?“ zeptal se Kip.

„Riny bude zuřit,“ řekla Tisis. Narovнала ramena a napřímila záda. Riny? Aha, její sestra Eirene. „Ale když nemůžeš utéct se svým manželem, tak s kým můžeš utéct?“

„Cože?“ COŽE?

„Já nejedu domů, Kipe. Jedu s tebou. Ať už jedeš kamkoli, jedu taky.“

„Já opravdu ne—“

„Šetři dech. Nic, co řekneš, mě nepřinutí změnit názor. Zkus mi v tom zabránit a naše dohoda se ruší.“

„Plané výhrůžky?“ Po všech těch řečech o tom, jak nechce zklamat rodinu...

„Tak co třeba tohle?“ Přistoupila blíž a chňapla ho přes oblečení za rozkrok. „Tohle zůstane se mnou. Jestli se rozhodneš mě opustit, odejdeš bez toho.“

„Ale, nech toho, zrovna teď, když to konečně šlo spát.“

„Připadá ti vzrušující, když ti vyhrožuju, že ti to urvu?“

„Když to říkáš takhle, tak ne.“

„Tak je to vyřízeno. Jedu s tebou,“ řekla vítězoslavně.

Odtlačil ji od sebe. „Tisis. Tohle není hra. Jedeme do války. Nejsi bojovnice.“

„A ty nejsi šlechtic,“ řekla. „Ale budeme se navzájem učit.“